Publicație lunară editată de DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY

DACIA magazin

Director fondator: Dr. Napoleon Săvescu

Nr. 6 - iulie - august 2003

LA TĂRTĂRIA S-A SCRIS ISTORIE

Pentru lichidarea unui popor se începe prin a-i altera, a-i şterge memoria: îi distrugi cărțile, cultura, religia, istoria şi apoi vine altcineva îi va scrie alte cărți îi va da altă religie, altă cultură îi va inventa o altă istorie (de origine latină ori slavică după momentul politic). Între timp poporul începe să uite ceea ce este sau ceea ce a fost, iar cei din jur vor uita şi mai repede: limba nu va mai fi decît un simplu element de folclor care, mai devreme sau mai târziu, va muri de moarte naturală. Noile forme istorice vor aduce elemente şi simboluri noi de adorație care le vor îndepărta pe cele vechi. Din vechiul start spiritual vor rămâne undeva la un etaj inferior al cunoaşterii, numai câteva cuvinte, expresii, tradiții, impresii, fragmente, nume de localități, munți şi ape, fără un înțeles aparent. Formele vechi care cândva, au ocupat valența

pď č ˜ ż

NOI NU SUNTEM URMAŞII ROMEI pag.1

INSPIRATELE ZILE ALE MINISTRULUI CULTURII ÎN ȚARA DACILOR

Fotoreportaj pag.16-20

Istoria neştiută a românilor

NOI NU SUNTEM URMAŞII ROMEI

Dr. Napoleon Săvescu

(continuare)

5. Podul de piatră de peste Dunăre

Podul de piatră de peste Dunăre a fost una din minunile antichităţii; romanii ni-l prezintă ca fiind o realizare a lui Apollodor din Damasc, idee preluată şi de unii dintre „istoricii noştri". Există unii care nu i-au crezut, cum a fost domnul C. Iordache.[25]

Este ilogic ca o armată care posedă teritoriul doar de pe un mal al fluviului Dunărea (Istrul) să reuşească să construiască un pod de piatră, al cărui al doilea capăt se afla pe teritoriul inamic. Astăzi, cu toată tehnica modernă de care dispunem, se consideră că un pod de piatră peste Dunăre se poate construi într-o perioadă de aproximativ 5-7 ani ... ori „istoricii" susţin că Traian l-a construit la începutul celui de-al doilea război cu dacii în doi ani?!... Socotim imposibilă construirea într-o perioadă atât de scurtă, de numai doi ani, a unui pod de piatră peste Dunăre, în special când Traian era în plină campanie militară, contraatacurile lui Decebal provocând mari pierderi invadatorilor romani. Este ciudat că nici un itinerariu antic şi nici un text epigrafic nu ne vorbeşte de „podul lui Traian" şi nu a fost găsit niciodată vreun text care să vorbească de tehnica folosită în construirea lui.

Deoarece comentariile „De Bello Dacico" ale lui Traian sunt pierdute, astăzi avem la dispoziţie numai Columna lui Traian, unde se vede clar că în anul 101 d. Hr., romanii treceau Dunărea pe un pod de vase. De ce oare mândrul arhitect Apollodor din Damasc, căruia i se atribuie construcţia podului şi a Columnei lui Traian, a uitat să imortalizeze pe Columnă o asemenea mare realizare- un pod de piatră peste Dunăre care era chiar opera sa?!

Oare nu este mult mai verosimil ca podul de peste Dunăre să fi fost construit de poporul care stăpânea ambele maluri ale fluviului, popor condus de cel despre care Strabon scria: „Burebista stăpâneşte tot teritoriul de pe ambele maluri ale Dunării, este temut de romani, ataca, trecea fluviul când voia prin Macedonia". Luat prin surprindere de invazia romanilor, Decebal, un mare strateg, încearcă să oprească înaintarea romanilor, demolând partea de lemn carosabilă a podului, restul fiind incendiat, după cum arată bârnele arse de la faţa locului. Din acest motiv, Traian şi-a trecut trupele în Dacia nu pe un pod de piatră, ci pe unul de vase, după cum chiar Apollodor din Damasc arată pe Columna lui Traian. Mai târziu, armata romană a refăcut vechiul pod de piatră al lui Burebista pentru a transporta prada luată de la populaţia dacică, dar cărămizile cu ştampila legiunilor romane găsite pe acest loc nu dovedesc că ei au şi construit podul!

În secolul al IV-lea d. Hr., Constantin cel Mare, dac de origine născut la Niş, reconstruieşte podul de la Drobeta, adaugă un castru cu patru turnuri şi un edificiu cu numeroase încăperi.

Menţionăm că într-o baladă aromână, „Puntea din artă", se vorbeşte de trei meşteri iscuşiţi care au construit un pod peste Dunăre şi care au lucrat la el şase ani.

6. DIURAPNEUS, supranumit şi ...Decebal

„Din Zei de-am fi scoborâtori,
C-o moarte tot suntem datori;
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moş îngârbovit,
Dar nu-i totuna leu să mori,
Ori câine-nlănţuit".

George Coşbuc: *Decebal către popor*

În perioada secolului I d. Hr., spaţiul carpato-danubiano-pontic ne apare ca o mare zonă de hărţuire a populaţiei autohtone tracice, care este continuu prădată, furată, împinsă, lovită, izbită şi jefuită de popoarele nou-venite care reuşesc să se aşeze şi ... să-şi creeze propria „istorie" şi „cultură", furând-o de la noi. Grecii sosiţi în patru valuri din zona Estică a Mării Caspice (1900-1400 î. Hr.) s-au aşezat liniştiţi şi sunt şi ei acum cuceriţi de... Romani... şi vor sta sub jugul acestora 500 de ani, mai mult decât noi, dacii,... dar „minune", ei nu-şi vor „schimba" limba, ci numai noi, şi nu în 500 de ani, ci în 100 şi ceva! Să fie acest lucru adevărat, ori adevărat e că limba dacilor a fost aşa-zisă

„latină prisca“ după cum ne spunea Nicolae Densuşeanu, şi, în felul ăsta, ei, dacii, nu a mai trebuit să înveţe „o nouă limbă“ şi s-o uite pe a lor ?

În această perioadă, în vara anului 87 d. Hr., împăratul roman Domitian trimite, sub comanda lui Cornelius Fuscus, trupe romane să ocupe Dacia de la nordul Dunării. Acesta trece pe un pod de vase Dunărea, la Tapae (Porţile de Fier), dar este atacat de daci, prin surprindere, şi... învins. Legiunea romană a V-a Alaude este complet nimicită, iar generalul ei, Cornelius Fuscus, ucis în luptă. Dar cine a fost conducătorul armatei dacice? ... Numele lui, numele dacului învingător, a fost consemnat numai de Tacitus (din opera căruia se va inspira Orasius în secolul V d. Hr., şi Iordanus, sec. VI d. Hr.,) ... numele lui era... DIURAPNEUS „Cel Orfan“, un tarabostes din Sud-Vestul Daciei, care a fost apoi divinizat, ca un semizeu, de populaţia dacică, supranumindu-l DE-CEBALUS, „Neam de Cal“ ori „Pe Cal“, „Cavaler“, ori „INOROGUL“ (Ducipalul) şi căruia regele dac de atunci, DURAS, printr-un gest nobil şi inteligent, îi va ceda tronul. Pe vasul funerar decoperit la Grădiştea de Munte - Sarmi-seget-usa (eu mă grăbesc să curg - sanscrită) - apar două ştampile cu inscripţia: DE CEBALUS PERS CORILO, ce se poate traduce „Decebalus a plătit înălţarea la cer“... iar dacă îl citim în oglindă „Oliroc Srep Sula Beced: Viteazul Cal s-a sinucis“.

Dar inscripţia se mai poate citi şi: „DE CEBALUL PRESCO RILO“: „De neamul calului va pieri duşmanul“ (Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă,* Ed. Arhetip, Bucureşti, 1998, p. 183). Se pare că acest blestem a circulat printre Daci până la dispariţia Imperiului Roman.

Goţii care se credeau urmaşii geţilor au avut un rege cu nume predestinat, ALARIC, Inorogul, născut în ... Dacia, care purta în sufletul lui acest blestem, astfel că la începutul secolului V d. Hr., vizigoţii, conduşi de Inorog, au părăsit Hemus - Peninsula Balcanică şi au pătruns în Italia. Alaric cucereşte Roma la 24 August 410 d. Hr., distrugând-o până în temelii, trecând-o prin foc şi sabie ... Să se fi îndeplinit astfel blestemul lui De-Cebalus ?

Dacii s-au luptat sub stindardul lupului, stindard tradiţional al tracilor: capul de lup cu corpul de dragon; Romanii au avut capitala, Roma, întemeiată şi ea „sub semnul lupului“... şi după vechile legende, de un raman, Enea-Strălucitorul, plecat din zona Oltinei (Oltina-Latina).

Dar şi numele de Roma încă nu-şi are rezolvată originea, proveniența. Anul înfiinţării Romei nu este sigur. Nici numele ei nu este de la Romulus, cum afirmă legenda păstrată de la istoricul Titus Livius: „CONDITA URBES, CONDITORIS NOMINE APPELLETA“, ci de la situaţia oraşului, aşezat lângă o apă, „RÂU“ sau „RUMON“ (cuvânt trac ori etrusc echivalent pentru *râu)*. Romulus nu a putut fi întemeietorul ei, ci doar fiu al oraşului de pe „RÂU“ sau „RUMON“, fiul Romei.

Întreaga legendă cu Romulus pare a fi fost împrumutată, spune Titus Livius, mai degrabă din vechile legende ale poporului pelasgic (tracic), din care şi ei se trăgeau. Aşa că, ei, dacii şi romanii, vorbeau aceeaşi limbă şi, dacă vrem să lăsăm la o parte anii... nu este o ironie a istoriei că azi ei, romanii, se numesc italieni, iar noi, tracii-pelasgi, români?

Dar să revenim la viteazul Diurapneus-Decebal; ca rege, reface unitatea statală a Daciei, întăreşte armata şi stabileşte legături de alianţă cu popoarele vecine, formând noua Confederaţie Dacică, Dacia încadrându-se între graniţele naturale precizate ulterior de Ptolomeu, din Carpaţi şi până la Nistru (Tyros) şi de acolo la Dunăre. Neamurile getice împrăştiate în răsăritul Moldovei până dincolo de Bug, iazygii şi roxalanii, se vor alătura şi ei Confederaţiei opuse Romei.

Din timpul lui Decebal datează construcţiile grandioase de la Sarmisegetusa, dacă nu chiar înainte de el, incinta sacră, discul solar de andezit, sanctuarele patrulatere, cât şi atelierele metalurgice de la Grădiştea Muncelului, capabilă să producă un fier cu o puritate de 99, 97% 26. În acelaşi timp, la Roma, Domitianus nemulţumeşte pe contemporanii săi prin „politica de grandoare“ pe care o duce: secătuirea finanţelor, propagarea despotismului, reprimarea cruntă a creştinismului.

La 18 septembrie 96 AD Domitianus este asasinat de un libert, iar în ziua următoare armata şi conspiratorii îl vor proclama împărat pe bătrânul senator MARCUS COCCEIUS NERVA, care îl va adopta ca fiu şi asociat pe MARCUS ULPIUS TRAIANUS la 29 octombrie 97 AD.

Traian, după învingerea germanilor, supărat pe „dispreţul pe care-l aveau dacii faţă de romani“ (Pliniu cel Tânăr), hotărăşte mărirea efectivelor militare din Moesia inferioară, construieşte castrul de la Bărbos-Galaţi, consolidează fortificaţiile din oraşele pontice până la Tyros (Nistru), dispune terminarea şoselei de la malul sudic al Dunării la Cazane (inscripţia Tabula Traiana confirmă aceasta). Dar adevărata cauză a reizbucnirii războiului cu Dacia o constituie aurul pe care Dacia îl stăpânea, reprezentând pentru

Broadway Medical Office

21-26 Broadway, L.I.C. NY 11106 • (718) 932-1700

10 camere pentru diagnosticare, tratament şi chirurgie

NAPOLEON SĂVESCU, MD
Medicină Internă, Mică Chirurgie

RITHA ALHINDAWI, MD
Chirurgie generală şi laparoscopie

DAN CIMPONERIU, MD
Gastroenterologie Hepatologie

MIRCEA GOLÎMBU, MD
Prof. Urologie New York University

LIVIU GEORGESCU, MD
Reumatologie-Artrită

RICK SINGH, MD
Neurologie

ALINA STANCIU, MD
Oftalmologie

DAVID GOLDHABER, MD
Podiatrie

CABINETUL NOSTRU ESTE DOTAT CU ECHIPAMENT NOU ŞI MODERN PENTRU:

- X-RAY • EKG
- SPIROMETRIE (Evaluări Pulmonare)
- SONOGRAFII Abdominale, de Rinichi şi Cardiace
- CARDIOTRACE (EKG prin telefon)
- 24 de ore HOLTER MONITOR
- SIGMOIDOSCOPII şi PAP SMEAR
- TENS (Stimulare electrică)
- ULTRASOUND
- TIMPANOMETRIE

- TOATE TESTELE DE SÎNGE şi URINĂ
- TESTE PENTRU DEPISTAREA CANCERULUI DE COLON şi UTER
- TESTE PENTRU AIDS

Rezultatul în 24-48 ore

TRATAMENTE SPECIALIZATE

Luni-Vineri 10am - 8pm * Simbătă 10am - 4pm

www.dr-savescu.com

NU ESTE NECESAR APPOINTMENT

718 932-1700

Se acceptă Medicare şi Majoritatea Asigurărilor Medicale

Roma un „El Dorado“, o „Californie“ a antichității.

Traian adăuga celor nouă legiuni de la Dunărea mijlocie şi inferioară, alte patru, aduse din provinciile germane şi alte două create special cu prilejul primului război dacic. La 25 martie 101, Împăratul Traian părăseşte Roma, aşezându-se în fruntea a 150.000 de soldați, ca să cucerească... ce?... o țară de analfabeți, fără limbă şi cultură?... o țară cu foarte puțină populație (cum le place ungurilor să spună de noi)? O țară de agricultori fără o forță armată? Dacă eram aşa de puțini, de ce îi trebuia lui Traian 150.000 de soldați?!... Dacă eram aşa de săraci, de ce veneau la noi?!...

În vara anului 101, legiunile romane conduse de Traian debarcau la Lederata (Rama) şi se îndreptau spre Acidava (Varadita). Decebal îi lăsă să pătrundă până în Banat, concentrându-şi oastea în zona de la Tapae-Bucova, unde Traian obține o modestă victorie. Totuşi, această victorie deschide romanilor drumul spre Țara Hațegului, situată în apropierea nucleului dacic din Munții Suryanului (Surya - zeul soarelui la vechii vedici). Datorită diversiunii făcute de Decebal, care se aliază cu burii, bastornii şi roxalanii trecând Dunărea şi atacând aşezările romane acum situate între Dunăre şi Pontul Euxin (Constanța), Traian este silit să-şi retragă o parte din legiunile din Dacia, pentru a-i respinge pe daci şi pe aliații lor din sudul Dobrogei, unde mai târziu, în 109, va ridica Monumentul de la Adamclisi şi Tropaeum Traiani. Alți istorici spun că acesta a fost ridicat de daci.

În primăvara anului 102, Traian preia ofensiva, străbate Muntenia prin pasul Bran, învingându-l pe Decebal. În urma păcii încheiate, Decebal pierde Banatul, Țara Hațegului, Oltenia, Sudul Munteniei şi al Moldovei. În decembrie 102, la Roma, Traian primeşte numele de DACICUS (învingător al dacilor).

Traian întăreşte linia Dunării cu efective militare.

Între 103-105, cu ajutorul lui Apolodor din Damasc (Siria), reconstruieşte podul de piatră de peste Dunăre la Drobeta - Turnu Severin (adevăratul constructor al podului fiind Burebista). Apolodor din Damasc era cel mai vestit arhitect al timpului său; lui i s-a încredințat mai târziu construcția Columnei lui Traian (ciudat că pe columnă a uitat să-şi prezinte podul!). A scris şi o carte despre construcția, ori mai corect spus, reconstrucția podului, care însă s-a pierdut; cuprinsul ei pare să-l fi cunoscut DIO CASSIUS, care dă în istoria sa o descriere amănunțită şi exactă a podului. Marile construcții de poduri au întotdeauna ceva simbolic, aproape eroic, semnificând tot atâtea mărturii curajoase despre perpetua silință umană de a înlătura piedicile pe care natura le aşterne adeseori în calea noastră; menirea lor este înlesnirea legăturilor de comunicație sigure între un țărm şi altul... Cât despre reconstrucția podului de către Apolodor, aceasta a însemnat înlesnirea jefuirii țării noastre, a subjugării şi sclaviei poporului dac, a cotropirii în proporție de 14% a teritoriului Daciei, cum încă spun unii dintre „istoricii noştri“, în scop „civilizator“! Constantin cel Mare, dac născut în satul Niş de la Sudul Dunării, va reconstrui şi el acest pod la aproape 200 de ani după retragerea trupelor romane din Dacia. De ce îl va fi reconstruit el dacă după retragerea romanilor locurile au rămas pustii, goale, aşa cum susțin unii istorici?

Şi dacă înrobirea, înjosirea, jefuirea le numesc dânşii proces civilizator, de ce să nu le spunem şi ruşilor tot... „civilizatori“ pentru că şi ei ne-au „civilizat“ mai bine de 50 de ani, de am rămas săraci după atâta „civilizație“... ori „bunului prieten Hitler“ şi germanilor săi, care, văzând că nu vrem să intrăm în război alături de ei, ne-au „civilizat“ împărțind cu generozitate trupul țării: Transilvania la unguri, Bucovina şi jumătate din Moldova la ruşi, Cadrilaterul la bulgari.

Al doilea război al lui Traian împotriva lui Decebal începe în vara anului 105, când Traian soseşte la Drobeta Turnu Severin. (Reamintim că între timp a avut loc o tentativă de asasinat împotriva lui Traian, care însă a eşuat. Ar fi schimbat oare reuşita atentatului soarta noastră de azi ?... Am fi arătat diferit ?... Am fi vorbit o altă limbă?... Iată întrebări ce rămân fără răspuns.) Să revenim deci la armatele romane, care, doritoare nu de faimă, ci de aurul şi averile dacilor, înaintează în trei coloane:

- prima coloană înaintează pe Valea Cernei (prin locurile unde legendele tracice povesteau că venea tocmai din Nordul Egiptului, să moară pasărea PHOENIX; ea ținea în cioc cel mai vechi însemn pelasgic, iar în gheare, „smirna“; din cenuşa ei, undeva în Munții Cernei, pasărea Phoenix renăştea). Aşadar, prima coloană romană înaintează prin Valea Cernei, Țara Hațegului, ajunge la cetățile Costeşti, Blidaru şi Piatra Roşie, pe care le distruge.

- a doua coloană urcă pe Valea Jiului, pe la Castrul de la Bumbeşti, pătrunzând în Masivul Suryanul pe la Banița.

- a treia coloană, condusă de Traian, se deplasează de la Drobeta

la Sucidava şi Romula, străbate Valea Oltului până la Castra Traiana (Simbotin-Vâlcea), ajunge la Tilişca, apoi la Căpâlna.

Restul coloanelor romane pornite din Moesia inferioară trec pe la Bran, Bratocea, Oituz. Bătălia pentru Sarmisegetuza Regia se dă la începutul verii anului 106, cu participarea legiunilor a II-a ADRIUTIX, a IV-a FLAVIA FELIX şi a unui detaşament (vexillatio) din Legiunea a VI-a FERRATA. Dacii resping primul atac, dar sunt distruse conductele de apă care aprovizionau capitala Daciei. Cetatea este incendiată, sunt retezați toți stâlpii sanctuarelor în incinta sacră, se distruge întreaga fortificație. Războiul, însă, continuă. Prin trădarea lui Bacilis (confident al regelui dac), romanii găsesc în albia râului Sargesia tezaurul lui Decebal (evaluat de Jerome Carcopino la 165.500 kg de aur şi 331.000 kg de argint; vezi Marcela Nica, *Istoria Românilor,* Ed. Mondan, Bucureşti, 1994, p. 26) 27. Ultima luptă cu oastea regelui dac are loc la Porolissum (Moigrad).

Era adânc înrădăcinat în firea dacilor obiceiul de a nu se teme de moarte. De aceea se spunea despre ei că plecau la luptă mai veseli decât în oricare altă călătorie. În retragerea spre munți, Decebal este urmărit de cavaleria romană condusă de decurionul Tiberius Claudius Maximus. Religia dacică a lui Zalmoxes admitea sinuciderea ca o ultimă uşurare pentru cei prea greu loviți de nenorocire, ba chiar o înalță şi preamăreşte cu făgăduințe supranaturale. Dacii care au ascultat ultima cuvântare a lui Decebal se împrăştie şi se sinucid. Numai nesupusul rege, mai mare decât zeul său, nu-şi caută uitarea în moarte, ci încearcă să se sustragă dinaintea romanilor, în

speranța măreață că va mai putea găsi încă, în străfundurile munților sau în codrii neumblați, mijlocul de a pregăti reînceperea luptei şi răzbunarea. Dar cavaleria romană îl urmăreşte fără răgaz, este gata să pună mâna pe el, şi atunci marele Decebal îşi împlineşte destinul punându-şi capăt zilelor. Scena măreață a morții sale poate fi regăsită pe Columna lui Traian.

Am fost şi eu la Sarmisegetusa, la Gradiştea Muncelului şi ceea ce mi s-a părut ciudat a fost lipsa de rămăşițe arheologice ca: săgeți, săbii, vârfuri de lănci etc. pe care ne-am fi aşteptat să fi rămas sub pământul colinelor călcate de „vitezele“ legiuni romane. Am găsit o liniște desăvârşită nu numai din punct de vedere al dezinteresului arheologic şi din punct de vedere al lipsei fie şi a unui vârf de săgeată romană care să demonstreze că s-au dat lupte în acea zonă.

M-am aşteptat ca istoricii noştri să scrie ceva mai mult despre Decebal, fiica lui Dachia (?), fratele lui Diegis, sora lui Sarmis, marele preot Vezina…..dar ei scriu şi scriu numai despre „vitejii“ de romani care de fapt au pustiit, tâlhărit, pârjolit, robit, satele şi cătunele noastre dacice impunându-şi „pacea romana“.

Până acuma, despre războiul daco-roman avem doar patru surse : Herodot, Jordanes, Dio Cassius şi Dion din Prusa, zis şi Dio Chrisostomus. Acesta din urmă, din cauza lui Domitian, suferă şi el, ca şi Ovidiu, pedeapsa surghiunului.

Aruncat afară din Imperiul Roman, el rătăceşte şi prin țările de la Dunăre, prin anul 87 d. H. fiind martor ocular al celor mai importante evenimente, pregătirea războiului daco-roman. Se pare că a trecut şi pe la Sarmisegetusa şi chiar că l-a întâlnit pe Decebal. Însemnările lui „Orationes“ - cuvântări par însemnări de reporter. Din păcate, au ajuns până la noi doar câteva fragmente. Chrisostomus a „făcut o călătorie lungă pe malul Istru şi în Țara Geților….“ El este mirat de comportamentul deosebit de civilizat al dacilor „cum de mă rabdă, când m-au văzut, cum nu ştiam să călăresc, nici arcaş priceput, nici ostaş cu arme grele, nici aruncător de lănci sau pietre nu eram“. Țara dacilor i se pare lui Chrisostomus o tabără ostăşească: acolo puteai vedea pretutindeni săbii, platoşe, lănci, toate pline de cai, arme şi oameni înarmați“. Cu o reală admirație pentru daci, el, Dio Chrisostomus, continuă: „În mijlocul atâtor oameni deosebiți, eu singur arătam grozav de nepăsător, un spectator foarte paşnic al războiului“. Păcat că, cei interesați nu încearcă să-i găsească opera completă a acestui om deosebit, contemporan cu Decebal. Sunt convins că undeva el trebuie să-i descrie pe daci, să le descrie obiceiurile, limba. Nu vă surprinde că atât Ovidiu, cât şi Dio Chrisostomul se simt confortabil printre aceşti străini? Ei nu sunt deranjați de diferențele de limbă. Gândiți-vă că dumneavoastră sunteți surghiunit în China, o țară a cărei limbă, obiceiuri vă sunt complet străine…. Dar aceştia doi, Ovidiu (care a scris şi versuri în limba geților, şi asta în numai 4-5 ani de conviețuire cu acestea), şi Dio Chrisostomus se plimbă ca la ei acasă, fără să aibă aparent nici o barieră de comunicare cu dacii. Să nu-l uităm pe Puskin, care, fiind exilat în Moldova/Basarabia, a scris, cu patimă poezia (în limba rusă) „Blestemat oraş Chişinău“, poate tocmai din cauză că nu putea să comunice cu localnicii şi se vedea din toate punctele izolat.

Dar cum eu am reuşit să găsesc până acum cărți uitate, autori ignorați, care vorbeau acum 400-500 de ani despre noi (geto-dacii) şi istoria noastră (mă refer la Joannes Magnus 1554, Bonaventura Vulcanius 1597 30, Carolus Lundius 1687), cărți pe care unele le-am cumpărat, altele le-am copiat, reuşind să găsesc traducători pentru ele, mă întreb de ce cei care sunt plătiți de poporul daco-român nu au făcut şi nu fac această muncă.

Am fost zdrobiți, învinşi dar... nu nimiciți!

Ne putem mândri cu Decebal! Dar cu Traian... Ce a avut el comun cu noi?!... Vom vedea!

Pentru un zâmbet frumos și sănătos vizitați

cabinetul stomatologic

NICOLAE STOIAN D.D.S.

General Dentistry

40.1574 STREET
Elmhurst , N Y 11373

Tel.(718) 565 - 3000

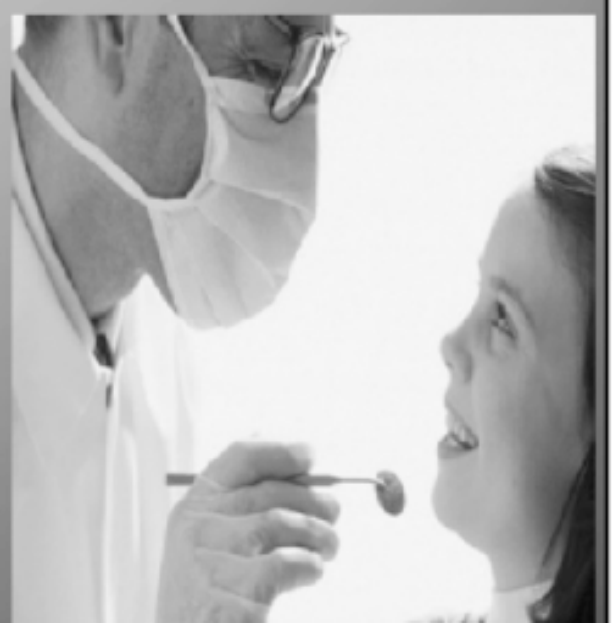

Inspiratele zile ale ministrului culturii în Țara Dacilor

Vladimir Brilinsky

În numărul 4 al revistei noastre, în reportajul „Tristețile Sarmisegetusei“, deplângeam soarta vestitei capitale a regilor daci. Trăgeam mai multe semnale de alarmă referitoare la unele aspecte care erau foarte departe de normalitate. Betoanele Suzanei Gâdea din Incinta Sacră, sutele de blocuri de andezit sau calcar ce zac aruncate aiurea, cisterna de apă a Sarmisegetusei, loc de relaxare pentru broaşte, monopolul Şcolii Cluj asupra săpăturilor şi cercetărilor din Munții Orăştiei, toate acestea au fost trecute la capitolul negativ în respectivul articol. Iată însă că nu numai noi am fost aceia care am sesizat că lucrurile nu pot rămâne aşa şi că va trebui să se întîmple ceva pentru intrarea în normalitate.

Până acum cîteva zile, puțini erau aceia care mai credeau în schimbarea situației din Munții Orăştiei. Un destin parcă blestemat condamnase la uitare şi părăsire ireversibilă inima Daciei. Haosul în cercetare, lipsa banilor de conservare şi restaurare, drumurile de acces spre cetăți, devastate de furiile rîului Grădişte devenite practic un chin permanent, banditismul căutătorilor de comori care scurmau, distrugeau şi furau, fără milă şi fără lege, toate acestea constituiau o situație perenă fără nici o rază de speranță pentru a fi rezolvată.

LUMINIȚA DE LA CAPĂTUL TUNELULUI

Vizita ministrului culturii era aşteptată de mult. Se făcuseră şi în alți ani, şi în alte legislaturi pregătiri pentru vizite ministeriale în zonă, dar în cel mai fericit caz veneau doar secretari de stat sau directori din minister. Se făceau planuri, se promiteau fonduri, se ciocnea tradiționalul pahar de țuică şi… cam atât. De data asta însă, o adevărata armată a însoțit fără ifose şi protocoale inutile ceea ce fără exagerare se poate numi Descălecatul Ministrului Răzvan Theodorescu în Munții Orăştiei. Înaintea vizitei, peste noapte au apărut pe tot traseul panouri cu harta regiunii, indicatoare, şi chiar coşuri de gunoi acolo unde era cazul. Din fericire pentru întreaga situație de-a dreptul tragică din zonă, nici deciziile şi promisiunile ministrului nu au avut doar aerul protocolar, ele fiind lipsite de menajamente atât în ceea ce priveşte persoanele responsabile, cât şi în ceea ce priveşte rezolvarea problemelor întâlnite. „În județul cu cea mai mare încărcătură istorică din țară, cu densitatea cea mai mare de monumente şi obiecte de patrimoniu, nici nu se puteau lua alte decizii decât cele normale, pe care le-am luat în aceste două zile de vizită deosebit de utilă în județul Hunedoara“, ne declară ministrul Răzvan Theodorescu la încheierea vizitei sale, o vizită care poate fi numită fără frica de a fi catalogați ca stăpânitorii limbajului nostalgic de lemn ca fiind una de lucru. După kilometri întregi parcurşi pe jos pe cărări uneori anevoioase, unde chiar şi ziariştii se plângeau de efort, după alte sute de kilometri parcurşi în zdruncinăturile maşinii pe drumuri imposibile, concluziile şi deciziile ministrului nu putea fi decât inspirate.

VIN BANII

Prima decizie pe care ministrul a luat-o păşind pe iarba Sarmisegetusei a fost ca hidoasele betoane ale epocii Ceauşescu, cele care tronau fără rost, stricând peisajul Incintei Sacre de peste un sfert de secol, să dispară. O decizie salutară şi mult aşteptată de cei care simt cu adevărat că acel loc este într-adevăr leagănul poporului român, o decizie pentru a cărei rezolvare trebuie să se implice şi autoritățile județene. Adversar dur al lucrului făcut de mântuială şi în pripă, ministrul a dispus ca toate restaurările să se facă de acum sub directa observație a specialiştilor, şi nu la voia întâmplării. Mascarea zidului de susținere, existent, reintroducerea în ansamblul incintei a blocurilor de piatră abandonate zeci de ani prin pădurile Sarmisegetusei, conservarea şi restaurarea principalelor obiective deja scoase la lumină au fost sarcini pe care ministrul le-a impus celor responsabili. Este posibil ca toate să se fi desfăşurat înainte, când se trasau sarcini, se spunea: „da, am înțeles“. Cel mare pleca, iar cei care rămâneau se priveau neputincioşi şi mirați cu buzunarele goale, dacă inspiratul ministru nu ar fi pus la mezat pentru toate acestea 15 miliarde de lei. Aceşti bani cu siguranță nu vor rezolva problemele existente în Munții Orăştiei, dar începutul a fost făcut. Dacă banii

vor fi cheltuiți cu folos şi cu cap, iar roadele se vor vedea aşa cum trebuie, vor veni cu siguranță şi alte fonduri care vor continua lucrul bine început.

Dorind parcă să repare gafa fostului său coleg de guvern, Leonard Cazan, cel care şi-a scris cu siguranță numele cu litere negre între demolatorii şi duşmanii Munților Orăştiei tăind o finanțare PHARE de şase milioane de euro pentru reabilitarea drumului de acces, ministrul Theodorescu a promis, de asemenea, accesarea de fonduri pentru a rezolva cât se poate de urgent această problemă.

BISERICILE - O PROBLEMĂ PRIORITARĂ

Ilustru critic de artă, actualul ministru s-a oprit din goana maşinii pentru a constata la fața locului mai multe nereguli ce i-au fost semnalate în legătura cu starea bisericilor declarate monument istoric şi aflate în paragină. La Gurasada şi la Leşnic, în două astfel de biserici vor fi trimise echipe de restauratori care să se implice direct în eliminarea igrasiei şi conservarea a ceea ce a mai rămas din picturile originale.

ULPIA TRAIANA - LA NEGOȚ CU LOCALNICII

Ultima zi a vizitei a fost dedicată celor care se ocupă de cercetarea capitalei romane. Aici, situația a fost mai delicată, iar fina duritate a ministrului a fost mai pregnantă. Sesizând importanța siturilor arheologice pe care ei îşi cultivă cele necesare, localnicii, încet, dar sigur, de la an la an, au ridicat prețul la pământul care acopera aceste locuri, nepermis de mult. Dacă în Munții Orăştiei un hectar de teren achiziționat pentru cercetare istorică nu depăşeşte zece milioane de lei, cei din Țara Hațegului sesizând dorința ministerului de a achiziționa teren au fixat de la sine putere prețuri ajungind până la 400 de milioane de lei hectarul, rivalizând astfel cu prețurile de la Roşia Montana. Numai că de acum încolo socoteala de acasă nu se va mai potrivi cu cea din târg pentru că ministrul a fost ferm. Nu se vor mai face achiziții, nimeni nu trebuie luat de fraier iar localnicilor le-a dorit să aibe recolte bogate în continuare pe siturile capitalei romane. La un astfel de şantaj, nu poți răspunde altfel a concluzionat ministrul Theodorescu.

Poate cea mai importantă şi spinoasă problemă a vizitei a fost decizia salutară a ministrului de a elimina monopolul instituit artificial al Şcolii Cluj asupra săpăturilor şi cercetărilor din cele două capitale de la Sarmisegetusa şi Ulpia Traiana. De câteva decenii bune de la Daicoviciu încoace, a fost un miracol ca pe cele două şantiere să pună piciorul alcineva decât cei aparținând vestitei şi, ce-i drept, recunoscutei Şcoli din Cluj. Dacă profesorul Glodariu, cel care are în parohie Munții Orăştiei, a fost mai calm şi mai resemnat la aflarea veştii că în şantierul său vor pătrunde cercetători de dincolo de Carpati, nu acelaşi lucru s-a putut spune despre preofesorul Ioan Piso de la Cluj, cel care se ocupă de ani de zile prin cercetările sale să minimalizeze civilizația dacilor, creând o imagine falsă asupra presupusei romanizari în Dacia. La gândul că în treburile sale se vor amesteca alții parcă a luat foc. În replici dure cu directorul Institutului Național de Arheologie chiar în fața ministrului, el s-a străduit să-şi apere teritoriul pe care credea că este stăpân absolut, folosind argumente penibile şi puerile. Decizia ministrului a fost la fel de fermă: „Vrei, nu vrei, de dincolo de Carpați vor veni şi alți cercetători. Nu este posibil ca noi sa achiziționam 16 hectare de teren şi să fie cercetate doar trei până în acest moment. Orgoliile trebuie evitate şi cercetarea trebuie să meargă înainte pentru că într-un viitor nu prea îndepărtat, între Regia şi Ulpia Traiana să se creeze un pod turistic fără egal în lume“, a concluzionat ministrul la încheierea vizitei, o vizită de-a dreptul istorică dacă promisiunile ministeriale vor deveni cu adevărat realitate.

•

Interviu realizat cu Ministrul Culturii,
Domnul Academician Dr. Răzvan Theodorescu

ASTĂZI AM DEMARAT PROGRAMUL DE URGENȚĂ „CETĂȚILE DACICE“

Vladimir Brilinsky

Domnule ministru, cum v-ați decis ca, după aproape trei ani de mandat în fruntea Ministerului Culturii, să păşiți în sfârşit pe iarba dacilor?

R.T. În această zonă a cetăților dacice din Munții Orăştiei există o lungă tradiție de cercetare arheologică. Situația cu totul particulară în care se află aceste monumente istorice intrate în patrimoniul cultural UNESCO ne obligă la mult mai mult decât ceea ce s-a făcut până acum.

•

Ce a împiedicat, de fapt, ca pînă acum să nu se întreprindă ceva în acest sens?

R.T. Atât factori obiectivi care țin de natura reliefului în care se află cetățile şi de situația improprie în care se află drumurile de acces, cât şi fatorii subiectivi. Pentru, că orice am spune, aceste situri arheologice nu au beneficiat de toată atenția de care aveau nevoie şi, cu regret trebuie să o spun, nici din partea ministerului nostru, nici din partea autorităților locale. Concluzionând, am putea spune că tot ceea ce s-a întreprins până acum în zona cetăților dacice reprezintă doar o picătură de apă într-un ocean planetar.

•

Şi ce veți întreprinde concret în acest context?

R.T. Pot să vă spun că, începând chiar de astăzi, am demarat PROGRAMUL DE URGENȚĂ, CETĂȚILE DACICE. Şi, mai concret, întregul colectiv prezent astăzi aici, format din specialişti ai ministerului, istorici şi arheologi din toată țara, are sarcina de a propune şi de a găsi soluții pentru reabilitarea descoperirilor anterioare, care mai mult sau mai puțin au fost lasăte în paragină.

•

Care este durata acestui program?

R.T. Aşa cum am spus el începe astăzi şi sper că la sfârşitul mandatului meu să fie într-un stadiu foarte avansat. Şi aceasta pentru că, dincolo de interesul național, avem obligații internaționale pe care, dacă nu le onorăm, riscăm - şi aici vreau să atrag atenția asupra acestui lucru - ca aceste monumente să dispară de pe lista patrimonilui UNESCO, cel mai prestigios panteon de valori al umanității.

•

Cum veți preîntâmpina acest lucru?

R.T. În primul rând, vom întreține cât mai bine descoperirile făcute până acum. Apoi va trebui să analizăm foarte serios căile de acces spre cetăți. Aici dorim să refacem vechiul drum al dacilor, pentru a implini un vis mai vechi al nostru. Apoi, reabilitarea drumului principal pe toată lungimea sa. Cu toate că aceasta nu cade în sarcina noastră, mă voi adresa colegului meu, dl. Miron Mitrea, şi împreună vom introduce această acțiune în programul guvernamental, mai ales că nu sunt chestiuni complicate în acest sens.

•

Credeți că a trebuit să bateți drumul până la Sarmisegetusa pentru a se lua în sfârşit decizia ca betoanele lui Ceauşescu să dispară de acolo?

R.T. Ei, aşa se întâmplă în România în totdeauna. Eu sunt un ministru pisălog şi urmăresc toate

deciziile pe care le iau. Cum ştiţi, sunt pentru a treia oară în doi ani în acest judeţ. Şi îmi place să las în urmă programe aşa cum, la Bucureşti, Ateneul, muzeele care se fac reprezintă semnele vizibile ale unui mandat. Aşa şi aici se va simţi că am trecut. Nu uitaţi că, dacă Dumnezeu îngăduie cu sănătatea şi cu altele, împreună cu alţi colegi din guvern vom avea cel mai lung mandat postdecembrist. Acest lucru obligă şi ne obligă mai mult decât pe alţi dintre predecesorii mei. Categoric, aceste betoane nu aveau ce căuta acolo. Trebuie să găsim soluţii, şi cu siguranţă se vor găsi, şi încă repede, pentru ca ele să dispară. Pe de altă parte, am sentimentul că şi autorităţile locale, cu care, de altfel mă înţeleg foarte bine, sunt foarte blânde şi cumsecade, trebuie să fie dinamizate în această direcţie, dacă vreţi, să fie mai agresive, şi să înţeleagă că înainte de toate cultura înseamnă aceste monumente în HD. Sigur, înseamnă şi Muntele Găina, şi alte sărbători folclorice, înseamnă şi etnografie prezentă într-o mare bogăţie aici, dar înainte de toate sunt monumentele.

•

Am înţeles că sunteţi gata să mediaţi un dialog între Muzeul Naţional de Istorie şi Şcoala Cluj, care deţine vizibil monopolul cerecetărilor atât la Ulpia Traiana, cât şi la Sarmisegetusa Regia. Care credeţi că va fi efectul acestei decizii?

R.T. Acest dialog este deja iniţiat şi am promis că, dacă se vor ivi probleme, mă voi implica personal. Am speranţa că ele nu se vor ivi. Concret vor începe să apară şi cercetători de la sud de Carpaţi, după cum şi cei de aici vor fi prezenţi şi în alte părţi dincolo de Carpaţi. Începând cu anul acesta vor lucra aici reprezentanţi ai Muzeului Naţional de Istorie. Nu urmărim decât ca numărul de cercetători să crească semnificativ în aceste zone. Noi, ministerul, am achiziţionat la Ulpia 16 hectare de teren, pentru cercetare ori cercetare s-a făcut doar pe 3 hectare. Iar acest lucru este greu de admis. Nu se poate lucra în continuare aşa. Trebuie să dăm mai multă atenţie acestui scop. Sper că lucrurile vor merge cum trebuie.

•

Aţi luat astăzi o poziţie extrem de fermă împotriva localnicilor care deţin pământuri în apropierea siturilor arheologice şi care au ridicat preţurile în mod nejustificat.

R.T. Bineînţeles că a fost nevoie de aşa ceva, dat fiind situaţia creată. Trebuie să se înţeleagă că nu suntem fraierii nimănui şi dacă intenţionăm să achiziţionăm mai mult teren pentru cercetare, asta nu înseamnă că suntem la cheremul cuiva. Este greu de înţeles de ce la Luncani, la Piatra Roşie, în general în Munţii Orăştiei, preţul pe hectar este de 10-15 milioane de lei, iar la Ulpia Traiana, se învârte pe la trei-patru sute de milioane. Nu vom plăti categoric aceste preţuri. Iar cei care deţin aceste terenuri sunt invitaţi să-şi cultive mai departe pământul, un pământ care nici măcar nu este roditor.

•

În concluzie, domnule ministru?

R.T. În concluzie, cred că la viitoarea mea vizită în aceste locuri vom vorbi cu totul altfel despre starea în care se vor afla toate aceste vestigii. În concluzie, în judeţul cu cea mai mare încărcătură patrimonială din ţară, cu cele mai multe situri istorice, un judeţ care respiră a istorie, cred că autorităţile locale va trebui să se implice mai mult în demararea şi realizarea acestor programe pe care le inaugurăm astăzi şi care nu pot fi decât benefice pentru întreg judeţul.

•

S.C. MEDIA SUD EUROPA S.A. BUCUREŞTI

Departamentul

TIPOGRAFIA DE SUD

1100, Craiova,
Str. Câmpia Islaz, nr. 97A
Tel./Fax: 0251-134 408

- tipărire de ziare, reviste, alb-negru şi color, pe rotativă offset;
- tipărire de lucrări, în policromie, pe maşini offset;
- tipărire de cărți, în tiraje mari, cu broşare automată;
- tehnoredactare computerizată, selecție şi prelucrare imagine color;
- grafică asistată de calculator, pe linie profesională;
- tipărire formulare cu regim special personalizate şi nepersonalizate
- activitate editorială prin "Editura de Sud"

PREȚURI COMPETITIVE!

imposibil de concurat !

LA ÎNCHEIEREA CELUI DE-AL IV-LEA CONGRES INTERNAȚIONAL DE DACOLOGIE

Al IV-lea Congres Internațional de Dacologie a fost închinat primului mesaj scris din istoria omenirii. Bucurându-se de o participare de excepție şi de lucrări pe măsură, Congresul a culminat cu dezvelirea la Tărtăria, în județul Alba a primului monument din lume închinat scrisului. În 1961, la Tărtăria, Nicolae Vlasa descoperea trei plăcuțe de ceramică pe care era inscripționat ceea ce reputați specialişti ai lumii au denumit primul mesaj scris din istorie. Monumentul ridicat într-un parteneriat solid dintre Fundația Dacia Revival International, Prefectura județului Alba şi Consiliul Județean Hunedoara se bucură de aprecieri dintre cele mai elogioase din partea multor specialişti din țară şi din întreaga lume. *Hera Magazin*, o prestigioasă publicație italiană, vorbeşte chiar despre un eveniment excepțional, având în vedere că este într-adevăr vorba despre cea mai veche scriere cunoscută.

Ceremonia dezvelirii monumentului a reunit la Tărtăria peste 5.000 de oameni veniți de pe toate meleagurile țării, din Spania, Italia, Moldova, SUA şi Elveția. Imaginile vorbesc de la sine, iar spusele celor care au participat exprimă ce altceva decât prețuirea pe care unii o arată pentru o istorie adevărată şi demnă a poporului român.

George Constantin Păunescu artizan al congreselor de dacologie

Semnificaţia monumentului de la Tărtăria este unică, iar eu nu am ce să spun decât că sunt mândru că trăiesc pe aceste meleaguri binecuvântate. Cu atât mai mare este şi bucuria, şi satisfacţia pe care le încerc participând la acest eveniment de o importanţă şi cu o rezonanţă deosebită nu numai pentru România, ci şi pentru întreaga lume pentru că, cel puţin deocamdată, această scriere de pe plăcuţele de la Tărtăria este cea mai veche în lume. Aşa cum spunea profesorul Marco Merlini, scrieri similare s-au mai descoperit şi în alte locuri, ceea ce denotă că pe acest teritoriu a existat o civilizaţie puternică încă din cele mai vechi timpuri. Şi nu pot să cred că un om care s-a născut şi a crescut pe acest teritoriu nu înţelege că un eveniment de o asemenea importanţă trebuie sărbătorit şi apreciat în întreaga lume. Am încercat să fiu şi eu de departe, alături de aceşti minunaţi oameni pe care i-am întâlnit aici şi care participă la acest eveniment cu toată dragostea, cu tot sufletul.

În concluzie, cred că acest eveniment a tras şi va trage în continuare un semnal de alarmă pentru cei ce trebuie să audă că trebuie făcut ceva concret în această direcţie. Nu numai sub aspect financiar sau logistic, susţinând prin sistemul legislativ acţiuni de o asemenea anvergură, ci alegând o direcţie bună spre adevăr şi realitate şi nu spre minciună. Sunt fericit că sunt astăzi aici, alături de aceşti oameni, şi că pot să-mi aduc contribuţia la îndeplinirea unui vis de veacuri a poporului nostru, acela de a se recunoaşte ce au fost cu adevarat civilizaţiile trecute, să se recunoască faptul că nu am fost barbari şi în nici un caz venetici aciuiţi aici pe teritoriile altor popoare. Suntem aici de mii de ani.

DR. GEORGE CONSTANTIN PĂUNESCU

Sufletul mişcării dacologice din România

Dr. Napoleon Săvescu, director fondator al Fundaţiei Dacia Revival, iniţiatorul şi principalul finanţator al monumentului de la Tărtăria.

Am dezvelit astăzi, aici la Tărtăria, un monument închinat primului mesaj scris din istoria omenirii. Să ridici un monument nu este o treabă uşoară, şi mai ales nu o poţi face singur.

În jurul meu, ca de obicei, au fost anul acesta oameni deosebiţi, care prin munca lor au făcut posibilă ceremonia de astăzi. Să aduci un bloc de piatră de la sute de kilometri, să întâmpini tot felul de greutăţi şi piedici şi să treci peste ele este un lucru lăudabil şi, în acelaşi timp, greu de făcut.

Le mulţumesc tuturor acelora care au fost alături de mine şi de iniţiativa Fundaţiei Dacia Revival International în toate acţiunile care au precedat ceremonia de astăzi. Fără ei nu s-ar fi realizat nimic şi de aceea le sunt recunoscător.

Dr. Napoleon Săvescu

Mă aflu astăzi aici în mijlocul spaţiului carpato-danubian, pe teritoriul căruia cu 7.000 de ani înainte de Christos a existat o foarte înfloritoare civilizaţie. Acest spaţiu se întinde pe teritoriul României, al Moldovei, al părţii de nord a Greciei, până în Serbia. Acest spaţiu putem spune cu siguranţă că a aparţinut primei civilizaţii agricole din Europa. În general, se cunoaşte şi se presupune a fi cel puţin la fel de veche civilizaţia Tigrului şi Eufratului, şi mai puţin despre această civilizaţie a văii Dunării şi aceasta pentru că aici nu s-au ridicat nici piramide, nici temple, nici alte construcţii megalitice. Aici, în schimb, se găsesc o mulţime de reprezentări artistice de mai mici dimensiuni

Iar acest spaţiu conţine fără, discuţie mărturii ale primului scris din istoria omenirii. Aici, la Tărtăria au fost descoperite aceste tăblițe care suscită atâtea controverse privind datarea lor. Dar mai important, cred eu, este faptul că în această zonă, în acest spaţiu, s-au descoperit mai bine de 1.000 de obiecte de ceramică datate între secolele 8 şi 6 înainte de Christos, obiecte pline de inscripţii şi care dovedesc faptul că Tărtăria nu este o excepţie. Între toate aceste reprezentări, Tărtăria este o probă solidă a celui mai vechi scris din lume, iar acest monument dezvelit astăzi va cosfinţi pentru mult timp de-acum încolo locul unde au fost descoperite aceste tăblițe, locul în care istoria a început să fie scrisă.

Marco Merilni cel care a inspirat titulatura celui de-al IV-lea congres Tărtăria 2003 vorbind în faţa miilor de oameni prezenţi la manifestare.

PROFESOR MARCO MERLINI

Problemele pe care dumneavoastră le dezbateţi aici ne interesează extrem de mult şi, un om de cultură de factură liberală, nu puteam să iau o poziţie exclusivistă aşa cum o fac unii istorici de la noi. Exclusivismul şi dogmatismul nu fac niciodată apanajul nici culturii adevărate, nici ştiinţei. Cel mai important dintre subiectele dezbătute la acest congres este acela al originii scrisului. Omenirea a fost intens preocupată de originea limbii şi a vorbirii, dar foarte puţini au fost aceia care s-au ocupat de originea scrisului.

Dacă deschidem Enciclopedia Universală, găsim originea scrisului la sumerieni. Descoperirea de la Tărtăria a avut însă darul de a tulbura apele şi pe noi antropologii în egală măsura. Aceste tăblițe nu pot să însemne decât două lucruri: fie că sunt nişte simboluri magice şi acestea fiind cosiderate un început de scris, fie sunt primele încercări ale omului de a fixa gândirea într-o formă permanentă, într-o formă scrisă. Aceasta nu este o problemă naţională sau internaţională, este o problemă de istorie a culturii universale şi de aceea cred că această mobilizare a opiniei publice trebuie privită sub aspectul următor: Ce importanţă are pentru cultura omenirii existenţa acestor elemente care sugerează primele mărturii ale momentului în care omenirea a început să-şi exprime gândirea într-o formă scrisă.

Academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, prezenţă onorantă în prezidiul celui de-al IV-lea Congres de Dacologie.

Academician dr. CONSTANTIN BĂLĂCEANU STOLNICI

Aplauze pentru o reuşită istorică, av. Ioan Rus prefectul de Alba, dr. Mihail Rudeanu, preşedintele Consiliului Judeţean Hunedoara şi dr. George Constantin Păunescu

Acolo unde acum 7000 de ani înainte se scria, acum se cânta cu mândrie şi speranţă

Canicula nu a împiedicat o prezenţă consistentă şi entuziastă la Tărtăria, acolo unde după 47 de ani istoria a reieşit la lumină

Discursul unui adevărat patriot român aplaudat la scenă deschisă

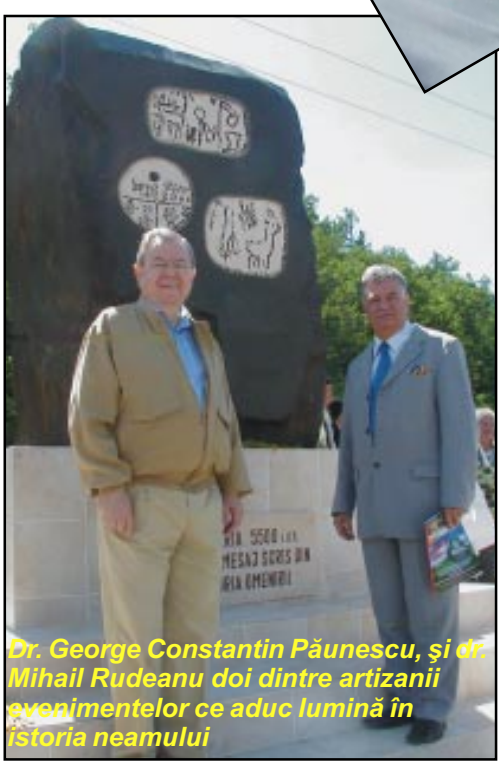

Dr. George Constantin Păunescu, şi dr. Mihail Rudeanu doi dintre artizanii evenimentelor ce aduc lumină în istoria neamului

Dr. Napoleon Săvescu, acea inimă care bate puternic pentru Renaşterea Daciei, vorbind deschis şi sincer oaspeţilor de la Tărtăria despre istoria adevărată a neamului

Ing. Luminița Sava din New York şi profesorul Marco Merlini din Roma s-au alăturat localnicilor la un moment istoric

Dr. Mihail Rudeanu, tăind panglica inaugurală la Tărtăria

Ioan Stupar, primarul comunei Saliştea, gazda desăvârşită a unei manifestări ce va rămâne în istorie

Moment culminant la Tărtăria, Ioan Rus, Ioan Stupar, Napoleon Săvescu, Mihail Rudeanu şi George Constantin Păunescu, dezvelesc primul monument din lume dedicat primului mesaj scris din istoria omenirii

Mii de oameni veniți din toate colțurile țării şi ale lumii, martori ai unui eveniment de excepție

Primarul Orăştiei, ing. Iosif Blaga, dacist de frunte, prezent la Tărtăria alături de dr. Napoleon Săvescu şi de dr. George Constantin Păunescu

Mesaj de salut al Preşedintelui Consiliului Judeţean Hunedoara

Vă rog să primiţi mesajul de salut al dacilor din judeţul Hunedoara, aceia care trăiesc şi astăzi un sentiment de uitare. Însă prin ceea ce doctorul Săvescu a început acum patru ani în judeţul Hunedoara, acest sentiment al uitării adevăratei istorii dispare tot mai mult.

Avem sentimentul că într-o perioadă destul de lungă, istoricii au făcut în aşa fel ca noi să privim istoria cu mari semne de întrebare. Cât adevăr şi câtă falsitate există în redarea istoriei este greu de spus. Cert este însă că acum 7.000 de ani, la Tărtăria se scria şi descoperirea tăbliţelor de lut a consfinţit existenţa pe aceste meleaguri a unei civilizaţii milenare, o civilizaţie a scrisului care precede cu două mii de ani scrisul sumerian considerat până la acestă descoperire drept cel mai vechi din istoria omenirii. Sunt mândru că sunt Hunedorean şi trăiesc pe meleagurile pe care fiecare colţişor respiră a istorie, pe meleagurile care găzduiesc cele mai evidente şi renumite mărturii ale civilizaţiei strămoşilor noştri daci. Ar fi bine să ştiţi despre lupta pe care noi o ducem cu cei care refuză să recunoască adevărata noastră istorie. Numai pentru acest monument am avut multe dispute, unele dintre ele dure, cu unii istorici referitor la atestarea acestor tăbliţe. Unii dintre ei le datau la 2.500, alţii la 3.000 înainte de Cristos. Şi atunci le-am spus că, dacă tăbliţele ar fi fost descoperite în altă ţară indiferent care ar fi fost ea, le-ar fi datat la 7000 sau 8000, pentru a-şi apăra descoperirea şi a-şi consolida istoria neamului respectiv. Şi dacă cei în cauză nu doreau ca datarea să fie 5500 de ani înainte de Cristos am hotărât, de comun acord cu domnul Săvescu, să amplasăm monumentul în judeţul Hunedoara, acolo unde ar fi fost cinstit cum se cuvine. A fost salutată intervenţia şi colaborarea prefectului de Alba, domnul Ioan Rus, împreună cu care am reuşit să aşezăm lucrurile pe un făgaş normal şi astfel peste trei zile vom asista împreună la dezvelirea acestui monument acolo unde îi este locul, adică la Tărtăria. Stimaţi participanţi la Congresul de dacologie, în numele Consiliului Judeţean Hunedoara, vă asigur de întreaga noastră disponibilitate în ceea ce priveşte reaşezarea istoriei noastre pe făgaşul ei normal, şi nu cum este scrisă de unii pentru interese de moment sau folosită ca obiect de troc politic al diferitelor conjuncturi. Trebuie să avem o coloană vertebrală dreaptă, să privim adevărul în faţă şi să fim conştienţi că cei ce-şi reneagă înaintaşii îşi reneagă însăşi existenţa lor.

MIHAIL RUDEANU

•

Cinstire monumentului de la Tărtăria de către dr. Mihail Rudeanu

Av. IOAN RUS
Prefectul județului Alba

Evenimentul de astăzi reprezintă o reparație morală şi istorică la 42 de ani de la excepționala descoperire de la Tartaria. Parteneriatul care astăzi s-a concretizat prin dezvelirea acestui monument este unul onorant pentru noi şi le mulțumim domnului Napoleon Săvescu şi domnului Mihail Rudeanu pentru inițiativele şi sprijinul acordat în realizarea acestei ctitorii. Este onorantă, de asemenea, prezența la Tărtăria a domnului Marco Merlini din Italia, un împătimit al arheologiei scrisului, o personalitate pe care sperăm să o întâlnim şi cu alte ocazii în mijlocul nostru. Îi mulțumim, de asemenea, domnului George Constantin Păunescu pentru inițiativa şi sprijinul promis într-u realizarea aici, la Tărtăria, a unui muzeu, care dacă va fi ridicat, îşi va câştiga curând o faimă internațională. Adresăm tuturor specialiştilor istorici şi arheologi invitația de a-şi abate atenția mai intens asupra acestor locuri care fac fără tăgadă dovada unei înfloritoare civilizații preistorice înaintate.

•

Av. IOAN RUS
Prefectul județului Alba

Ioan Stupar
Primarul comunei Sălişte

Trebuie apreciat sincer interesul manifestat de specialiştii diferitelor ramuri care s-au reunit la Congresul de Dacologie din acest an şi care au manifestat un interes aşa de puternic față de ceea ce înseamnă primul mesaj scris din istoria omenirii. Un mare avocat român a spus „oamenii vin şi trec, pământul şi țara rămân".

Au trecut sute de generații peste pământurile noastre binecuvântate. Dar iată că la Tărtăria noastră, aici, peste pământul pe care călcăm, prin tăblițele care s-au descoperit omenirea a făcut un mare pas într-u cunoaşterea adevăratei istorii. Cei care au trăit aici acum 7000 de ani au dorit să, comunice nu numai cu semenii lor ci şi cu posteritatea prin aceste mesaje incizate. Trebuie să se ştie că aceste tăblițe nu reprezintă o descoperire izolată pe teritoriul comunei noastre. Valoarea celorlalte descoperiri din această zonă ne îndreptățeşte să credem, alături de alți specialişti, că aceste locuri au reprezentat odinioară prima reşedință regală din lume.

•

Ioan Stupar
Primarul comunei Sălişte

Oaspetele de onoare la Tărtăria, dr. George Constantin Păunescu, susținător inimos şi activ al dacismului

Podiumul oficial şi oaspeți de onoare la Tărtăria

Tradiție şi continuitate acolo unde s-a inventat scrisul

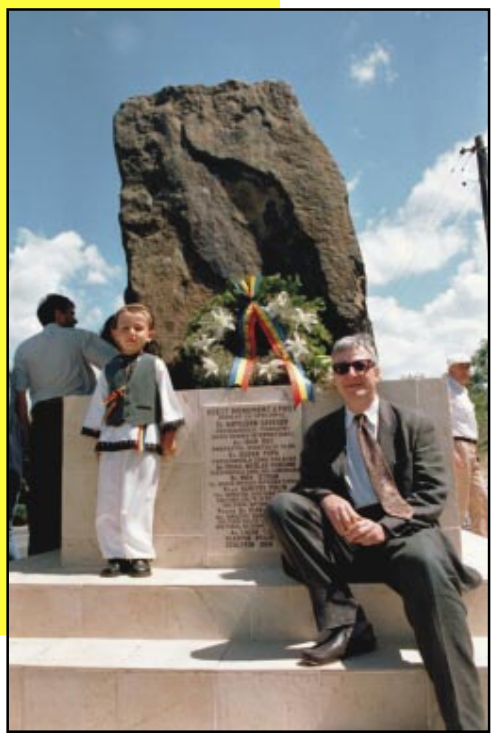

Un roman veritabil, profesorul Marco Merlini din Roma alături de un veritabil pui de dac, la Tărtăria

Un parteneriat județean pentru istorie, recunoscut oficial. O diplomă de onoare este atribuită Prefectului de Alba Ioan Rus de către Preşedintele Consiliului Județean Hunedoara, Mihail Rudeanu

Fotoreportaj realizat de Alexandru Stan (Elveția) şi Vladimir Brilinsky.

„DACIA MAGAZIN“ inaugurează, începând din acest număr, o rubrică permanentă intitulată

DACIA DE AZI

„Dacia de Azi“

Aşa cum revista în ansamblul ei, ca publicaţie a Societăţii internaţionale „Renaşterea Daciei“, scrutează după vestigiile materiale şi spirituale ale unei istorii pierdute pentru a o reda contemporanilor, dorim ca această rubrică să oglindească preocupările actuale ale românilor, urmaşi ai traco-geto-dacilor, pentru recucerirea locului la care ţara şi ei înşişi au dreptul în ansamblul popoarelor şi civilizaţiilor Lumii. Vor fi relevate luminile şi umbrele unei perioade de tranziţie, cu scopul încurajării acţiunilor temerare fructuoase, demne de gloria vremilor apuse şi îndreptării ori stârpirii moravurilor care ne împiedică să aşezăm pe bune temeiuri progresul democraţiei pe meleagurile moştenite de la daci.

Deschidem rubrica cu un omagiu meritat adus unui cutezător împătimit de dragoste pentru adevărul istoric, ca legitimitate şi suport pentru viitorul demn pe care-l clădim.

Redacţia

UN ROMÂN PENTRU DACIA

Mai toate cuceririle Civilizaţiei Umane, încorporate în complicatele procese politice, economice şi sociale care ne guvernează existenţa, sunt „puse la lucru“ de masele de conformişti-pragmatici, profesionişti reputaţi ori anonimi, fie ei intelectuali sau simpli operatori, adevăraţi eroi perfecţionişti ai rutinei, sau cel mult ai dezvoltărilor creatoare limitate la cadrul sistemului de care aparţin. Fără de ei, Societatea Omenească n-ar putea funcţiona. Marile descoperiri ale Geniului Uman le datorăm însă puţinilor neconformişti, fiinţe temerare, de cele mai multe ori incomode, gata să-şi sacrifice liniştea şi să-şi pună în pericol buna reputaţie, confortul şi agoniseala de o viaţă pentru o idee. Fără ei, Progresul Omenirii n-ar fi fost şi n-ar fi posibil.

Am avut şansa să cunosc şi să devin prieten cu un asemenea om – un român – departe de ţară, la New York, şi să-i observ de aproape – uneori fiind eu însumi implicat – timp de peste opt ani, multiplele faţete ale personalităţii şi acţiunilor sale : Doctorul NAPOLEON SĂVESCU, reprezentant de frunte al emigraţiei româneşti din Statele Unite şi al comunităţii româneşti din vasta arie metropolitană a New York-ului, medic reputat, proprietar al cunoscutei clinici « Broadway Medical Office » din Long Island City, New York şi preşedinte fondator al „Societăţii Medicale Româneşti din New York”, o organizaţie cu peste 400 de membri, preşedinte fondator al „Societăţii Internaţionale Reînvierea Daciei“, director fondator al revistei „DACIA Magazin“, care găzduieşte în paginile sale aceste rânduri.

Apariţia la începutul acestui an a primului număr al revistei „DACIA Magazin“, publicaţie lunară editată de „Dacia Revival International Society“, desfăşurarea în zilele de 19-20 iunie a celui de al 4-lea congres anual de Dacologie cu tema „Tărtăria 2003“ care, într-o bună tradiţie stabilită încă de la primul congres (iunie 2000, vizită la Sanctuarele Dacice de la Sarmisegetusa Regia; iulie 2001, dezvelirea statuii regelui Burebista de la Orăştie; iulie 2002, dezvelirea bustului eminentului dacolog Nicolae Densuşianu, la Densuş) a continuat cu ceremonia oficială de dezvelire a monumentului închinat tăbliţelor de la Tărtăria – celebre în mediile ştiinţifice academice din lumea întreagă dar, ignorate la noi - descoperite în Arealul dacic din judeţul Alba în 1961, sunt dovezi ale perseverenţei cu care d-l doctor Napoleon Săvescu slujeşte un sublim ideal – recuperarea istoriei pierdute a unei străvechi civilizaţii ancorate în străfundurile existenţei umanităţii, ai cărei moştenitori peste milenii suntem noi, românii. Ideal care nu convine şi alimentează scepticismul cu ţâfnă al unor specialişti autohtoni, cantonaţi într-o viziune născută – fără îndoială - din prestaţii documentare, arheologice şi academice remarcabile, dar şi din conjuncturi politice care ne-au marcat existenţa ca naţiune în ultimele veacuri.

De ce aceştia nu vor să facă minimum de efort pentru a se desprinde pentru o clipă de această viziune şi a ne privi trecutul şi dintr-un alt unghi decât cel inculcat atunci când accesul la fondurile documentare universale ne era limitat, iar mijloacele tehnologice de investigare şi comunicare nu se puteau compara cu cele de astăzi, mijloace pe care doctorul Săvescu le mânuieşte cu dexteritate de om modern al erei informaticii ? Dacă ar face-o, sunt sigur că ar privi cel puţin cu bunăvoinţă eforturile cinstite ale celor ce vor să investigheze şi alte piste decât cele bătătorite de timp şi de mentalităţi.

Avem totuşi o şansă. Existenţa printre noi - sau departe de noi, dar cu gândul la Ţară - a românilor precum doctorul Napoleon Săvescu care nu pregetă să investigheze tot ceea ce conştiinţa Umanităţii a înregistrat în legătură cu aceste meleaguri binecuvântate, care au constituit din vremuri imemoriale leagănul unei civilizaţii cu vocaţie universală.

Vă mulţumim că existaţi, domnule doctor.

Ing. Niculae Spiroiu

Bucureşti, 24 iunie 2003.

DACIA DE AZI

STATUTUL POLITICO-JURIDIC AL INSULEI ŞERPILOR SAU CUM A DEVENIT INSULA ŞERPILOR, SMEINII OSTROV

În legendele mitologice, Insula şerpilor este menţionată sub denumirea de Leuce, care înseamnă, în limba greacă veche, alba. Potrivit acestor legende, în Insula Leuce, Achile – erou al aheilor – ar fi avut un templu şi alte edificii în care locuiau preoţi.

Cert este că germanul Kohler şi rusul Kritzki au descoperit, în secolul trecut, rămăşiţele acestui templu şi alte vestigii din insulă, specifice epocii numite ciclopeană, asemănătoare celor din Thesalia şi Tracia, piese care au fost, ulterior, expuse în muzeele din ţările lor.

În ceea ce priveşte apartenenţa Insulei şerpilor la români, Nicolae Iorga în Istoria poporului român *menţionează, în acest context, apartenenţa acesteia la Ţara Românească şi, respectiv, Moldova în secolele XIV-XV, argumentând această afirmaţie cu texte din cronici (ex: titulatura lui Mircea cel Bătrân, legăturile lui Ştefan cel Mare cu factoriile genoveze situate pe coastele Mării Negre, folosirea Insulei şerpilor de oraşele-moldoveneşti pentru a elibera din robie sute de tineri genovezi şi recuperarea avuţiilor prădate de turci la Caffa şi, în fine, chiar un cântec căzăcesc în care se spune că Piotr Voivoda (Petru Rareş) avea legături cu fraţii săi de la Dunăre, care stăpâneau bălţile (Delta) şi Marea. (Datele menţionate au fost selectate din multe alte dovezi cuprinse în lucrarea sus-menţionată, referitoare la apartenenţa Insulei şerpilor la români.)*

Insula şerpilor este situată în Marea Neagră în dreptul Deltei Dunării, la o distanţă de circa 22 de mile (40 de km) de ţărmul românesc, pe coordonatele de 45°15'53" latitudine nord şi 30°14'41" longitudine estică. Insula are o suprafaţă de 0,700 km^2 şi o circumferinţă de 1.273 m, şi o formă neregulată. Este formată din gresii silicoase, dure, conglomerate şi cuarţite, care îi dau un aspect stâncos, la care se adaugă o vegetaţie de stepă şi o floră săracă.

Regimul juridic al Insulei şerpilor a urmat în decursul istoriei soarta gurilor Dunării. Vom analiza în cele ce urmează apartenenţa sa teritorială şi statutul său în dependenţă cu cel al stăpânilor braţelor fluviului Dunărea.

a) Prin Tratatul de la Adrianopole din 2-14 septembrie 1829, încheiat între Rusia şi Turcia, prima îşi asigură controlul asupra Dunării, modificând frontiera dintre Basarabia şi Dobrogea de pe braţul Chilia (Canalul Oceacov), fixată prin Tratatul ruso-turc de la 1812, de această dată pe braţul Sfântu Gheorghe (Art.3).

Deşi în textul tratatului nu se face nici o referire directă la Insula şerpilor, ea este luată în stăpânire de Rusia, care construieşte în anul 1842 un far pentru dirijarea navigaţiei pe Marea Neagră.

b) Apartenenţa juridică la un stat a fost consemnată pentru prima dată în Protocolul încheiat la Paris, la 6 ianuarie 1857, între plenipotenţiarii puterilor care au luat parte la încheierea Tratatului de la Paris (1856), prin care s-a pus capăt războiului Crimeii. În acest protocol s-a consemnat în ceea ce priveşte Insula şerpilor că ea aparţine statului care stăpâneşte Delta Dunării, respectiv Turcia, care urma să întreţină pe insulă un far pentru asigurarea navigaţiei vaselor care treceau pe Dunăre spre Portul Odessa.

c) În urma războiului româno-ruso-turc din 1877, Rusia a impus Turciei, prin Tratatul de la San Stefano (19 februarie/ 3 martie 1878), împotriva voinţei marilor puteri europene şi a României, ca, pentru despăgubirile de război care se cifrau la 410 milioane de ruble, să i se cedeze sangeacul Tulcei, insulele Deltei Dunării, precum şi Insula şerpilor, care le schimba cu judeţele Cahul, Ismail şi Bolgrad, mărginite prin talvegul Chiliei, gura râului Starîi Stambul (Art.19, alin.a-d, a).

d) Tratatul de la Berlin din 13 iulie 1878 confirma retrocedarea nordului Basarabiei Rusiei, mărginit la vest de talvegul Prutului, la sud de talvegul braţului Chilia şi de vărsarea Starîi Stambulului. Insula Deltei Dunării, ca şi Insula şerpilor şi sangeacul Tulcea erau reunite României, împreună cu sudul Dobrogei la est de Silistra până la sud de Mangalia (Art.45 şi 46. Anexa 1).

e) În urma ultimatumurilor sovietice din 26 iunie şi, respectiv 28 iunie 1940 şi a discuţiilor care au avut loc în cadrul Comisiei Mixte pentru descrierea frontierei pe Dunăre între delegaţiile română şi sovietică (septembrie-octombrie 1940), nu s-a făcut nici o referire la Insula şerpilor. Practic se revenea, în ceea ce priveşte frontiera sudică a Basarabiei, la prevederile Tratatului de la Berlin din 1878, când judeţele Cahul, Ismail şi Bolgrad au fost cedate de către România Rusiei.

Potrivit dispoziţiilor articolului 1, alineat 2, din Tratatul de pace între România şi Puterile Aliate şi Asociate semnat la Paris, la 10 februarie 1947, „frontiera sovieto-română este astfel fixată în conformitate cu Acordul sovieto-român din 28 iunie 1940…"

Astfel, spre deosebire de tratatele de la Versailles încheiate după primul război mondial, care cuprindeau în ceea ce priveşte România, şi nu numai, o descriere amănunţită a graniţelor. Tratatul de pace de la Paris „expedia" această problemă prin trimitere la

„acordul sovieto-român din 28 iunie 1940“, un tratat inexistent, în realitate un ultimatum formulat pe baza Pactului Ribbentrop-Molotov semnat la Moscova în 1939.

La Conferința Păcii de la Paris (29 iulie - 15 octombrie 1946), sovieticii au prezentat, în contextul discuțiilor asupra frontierei românești, o hartă tipărită la Moscova, la o scară foarte mică, 1/1.500.000, care cuprinde și o serie de inexactități („nepotriviri“).

Ca urmare a demersurilor delegației române, partea sovietică a schimbat harta, pe care erau corectate doar „nepotrivirile“ de la granița româno-iugoslavă, lăsând de partea sovietică o serie de insule aflate pe brațul Chilia (Tatarul, Dalerul Mare, Dalerul Mic etc.). În ceea ce privește Insula șerpilor, potrivit hărții amintite, aceasta rămânea, în continuare, României.

La 4 februarie 1948 s-a semnat la Moscova Protocolul referitor la precizarea parcursului liniei frontierei de stat între România și URSS care, cu toate că invocă Tratatul de pace din 1947, stabilește contrar prevederilor acestui Tratat că “Insula șerpilor, situată în Marea Neagră, la răsărit de gurile Dunării, intră în cadrul URSS” (art.1, lit.b).

Protocolul nu a fost niciodată ratificat de către România.

În aceste împrejurări s-a semnat chiar pe insulă, la 23 mai 1948, un proces-verbal de predare a acesteia către URSS. În document se afirmă că aceasta a fost “înapoiată” Uniunii Sovietice, deși era evident că Insula șerpilor nu a aparținut niciodată URSS, așa cum am arătat mai sus.

Încorporarea Insulei șerpilor la URSS a condus, totodată, la diminuarea întinderii mării teritoriale a României, din aceleași cauze nu s-a putut ajunge la un acord privind delimitarea platoului continental și zonei economice exclusive în Marea Neagră, partea sovietică pretinzând că această delimitare să se facă între Insula șerpilor și țărmul românesc, ceea ce nu corespunde principiilor dreptului mării, așa cum au fost consacrate în Convenția de la Geneva (1958) și reluate mai târziu în Convenția de la Montego Bay asupra dreptului mării din 1982. (Partea VIII. Regimul insulelor, Art. 121, pct.3, Anexa 2).

Pornindu-se de la principiile de drept internațional și de la schimbările democratice care au avut loc în țările europene după 1989 și în relațiile dintre ele, problema Insulei șerpilor a fost abordată de către partea română în cadrul convorbirilor din 3-5 aprilie 1991, dintre președintele României, domnul Ion Iliescu, și ex-președintele fostei URSS, domnul Mihail Gorbaciov, precum și cu ocazia întâlnirilor miniștrilor de externe ai celor două țări.

Partea sovietică și, apoi, cea rusă au declarat constant că nu au studiat problema, evitând astfel discuțiile pe fond asupra statutului juridic al insulei.

Concluzii:

a) Insula șerpilor nu a aparținut, până în 1918, URSS;

b) Protocolul din 4 februarie, semnat la Moscova, și procesul-verbal din mai 1918, semnat chiar pe insulă, precum și Tratatul privind regimul frontierei de stat semnat în 1961, document care cuprinde, de asemenea, referiri la Tratatul de Pace de la Paris din 1947, reprezenta, în realitate, documente juridice care se îndepărtau sensibil de la textul și anexele Tratatului de la Paris, constituind, de fapt, o încălcare a spiritului și literei acestuia.

c) Invocarea de către Ucraina a calității de succesor la documentele juridice sus-menționate ale fostei URSS, încheiate când România se afla sub ocupație sovietică și, respectiv, trebuia să-și asume obligațiile oneroase impuse de Pactul de la Varșovia, este inoperantă, întrucât, prin participarea sa directă (în nume propriu) la Tratatul general de pace din 1947 de la Paris, Ucraina era obligată să-și respecte semnătura depusă pe acest document de către ambasadorul I. Senin.

Declarându-se succesoare la înțelegerile juridice bilaterale menționate, care contrazic prevederile Tratatului de la Paris la care a luat parte, Ucraina încalcă, în mod manifest, principiile pacta sunt servante buna fide. *După cum se știe, încălcarea sau complicitatea la încălcarea dreptului internațional nu conferă drepturi celui ce comite astfel de fapte, ci atrage, așa cum arată practica recentă, răspunderea acestuia.*

DACIA DE AZI

colorDeși România a fost tratată la Paris ca țară învinsă, ignorându-se faptul că a fost a patra putere a coaliției antihitleriste, toate guvernele României, până în prezent, au declarat constant că înțeleg să respecte prevederile Tratatului de Pace de la Paris din 1947 și că nu au revendicări teritoriale;

d) Insula șerpilor are importanță economică, deoarece au fost identificate, în proximitatea ei, importante zăcăminte de petrol și gaze naturale în perimetrul platoului continental al Mării Negre asupra căruia fosta URSS și România - așa cum am arătat mai sus – nu reușiseră să se pună de acord. (Anexa 2).

Recent, personalități politice și militare ucrainene, alcătuind ceea ce presa din această țară a denumit „un veritabil comando“, au făcut o vizită pe insulă, dorind să sublinieze prin aceasta că Insula șerpilor este și trebuie considerată o parte integrantă a teritoriului ucrainean.

Prin Tratatul politic de bază ratificat de Parlament și documentul anex, semnate la 2 iunie 1997, la Constanța, ultimul e neratificat de Parlamentul României pentru că nu i-a fost prezentat, alegeri bilaterale cu care se laudă tot timpul fostul ministru de externe, Adrian Severin (pe numele său adevărat Skvosnik), s-au cedat Ucrainei Nordul Bucovinei, Sudul Basarabiei și Insula șerpilor, în speranța unor avantaje ipotetice (admiterea României în NATO, în 1997, la Madrid).

Despre interesele poporului român, dl Skvosnik are tot atâtea cunoștințe și este la fel de îngrijorat acum, ca și în trecut, ca și de formula apei... cu care, de altfel, s-a făcut celebru.

Dacă dl. Severin este străin de interesele României, nu același lucru ar trebui să se spună despre echipa de negociatori și despre cei care i-au încurajat să capituleze rușinos în fața delegației ucrainene, care, ștergând cu buretele testamentul politic al înaintașilor lor, au legat de numele administrației Constantinescu, ca o piatră de moară, cedarea de pământuri românești.

RĂTĂCIREA LUI MIRCEA DOGARU*

L-am cunoscut pe Mircea Dogaru din anii studenției sale, când eu, ca asistent, conduceam seminariile de istorie medievală românească, precum şi din ieşirile cu studenții la „muncă patriotică". A fost un student bun, performant profesional. Memoria prodigioasă îl recomanda, atunci, în faza acumulărilor, bun pentru istorie. Alte calități urma să i se constate mai târziu, când a devenit cercetător în domeniu. L-am prețuit şi, din acest motiv, l-am încurajat şi îmi făcea plăcere să-l întâlnesc şi să-l văd manifestându-se în sesiuni ştiințifice sau să-i citesc lucrările pe care începea să le publice. A devenit doctor în istorie cu o teză despre Vlad Țepeş. Discutam adesea şi ne împărtăşeam punctele de vedere, îndeosebi după 1989, când țara şi istoriografia ei se confruntau cu probleme deosebite.

În facultate era, oarecum, un frondist, plăcându-i să „plesnească" subtil, alteori dur, când „prindea" pe cineva „pe picior greşit". Nu pot uita, de pildă, o replică pe care i-a „servit-o" „tovarăşei Zoe Petre" – o permanență în Biroul sau în Comitetul de partid -, când, într-o Adunare generală a organizației P.C.R., de la „prezidiu", aceasta i-a criticat aspru pe studenții abia reveniți de la „muncă patriotică", unde făcuseră ceva „năzdrăvănii" de-ale lor, atrăgându-le atenția, cu fermitate, să le fie „clar", să nu uite, că ei sunt studenți într-o facultate cu profil ideologic şi se pregătesc pentru a deveni, esențial, „ostaşi credincioşi ai partidului în frontul ideologic". Cu o figură afişat nevinovată, dar subtil caustică, luând şi el cuvântul, Mircea a spus, între alte fraze de spăşenie ironică, inteligent construite, în încheiere: „Eu credeam, tovarăşă profesoară, că sunt aici pentru a deveni profesor de istorie" – şi n-a mai zis nimic. Era simpatic Mircea, cu „frondismul" lui, cu ironia lui subtilă.

După 1989 am fost şi mai apropiați, am discutat mai mult, i-am putut aprecia progresele, chiar am colaborat cu el la o emisiune radio bine apreciată, „Detectivi în colb de cronici", inițiată de el, cu Mihai Chirea moderator. Ne potriveam în multe păreri şi pledam împreună pentru cauza națională prin adevăr ştiințific. Atunci am observat însă şi altceva la Mircea Dogaru: dorința de a monopoliza discuția, de a se prezenta ca singur purtător de adevăr, adesea luându-ți – cum se spune – „vorba din gură", cu neruşinare, chiar dacă nu era complet „pe subiect". Partenerul de emisie devenea doar un pretext, un companion adus doar „să-i țină hangul". Moderatorul, în fața unui discurs mitralieră, care îl zăpăcea, îl lăsa în pace. Mircea tăcea şi aştepta numai atunci când era străin în problema pusă în discuție. După un timp i-am atras atenția moderatorului că nu voi mai veni în emisie dacă dânsul nu-şi face datoria.

Între timp, însă, neplăcând „sus", emisiunea a fost interzisă. „Democrație originală". Dar eu câştigasem o experiență: îl cunoscusem mai bine pe Mircea Dogaru.

Cu o pasiune rămasă încă din anul întâi de facultate pentru istoria traco-geto-dacilor (chiar dacă ulterior m-am apropiat mai mult de istoria modernă, căreia m-am consacrat), am continuat să citesc, să studiez tot ce timpul îmi permitea în acest domeniu, astfel încât, ajungând cadru didactic şi cercetător, cu lucrări în domeniul de consacrare, am „îndrăznit" să mă ocup şi de cei pe care îi „descoperisem" şi eu ca fiind strămoşii autentici ai românilor, regretând sincer şi profund că de la Şcoala Ardeleană şi până azi, o întreagă istoriografie romanizatoare a aruncat națiunea în derivă, în situația de supremă ingratitudine de a nu-şi cunoaşte strămoşii autentici: traco-geto-dacii. Între timp îmi clarificasem conceptul de națiune, geneza şi manifestările sale concret istorice, în confruntări, în sesiuni ştiințifice şi în conferințe pe care iarăşi „îndrăzneam" să le susțin, pentru care era chiar „să o încurc", reproşându-mi-se la un moment dat că nu mai sunt „pe linia documentelor de partid şi a învățăturii marxist leniniste" Era grav!

Concepute mental înainte de 1989, după evenimentele de atunci, înființându-mi o editură, am reuşit să public, concomitent, două lucrări, în 1995: Formarea națiunii române *şi* Geto-Dacii, națiunea matcă din spațiul carpato-danubiano-balcanic. *Cum problema națiunii o lămurisem în cartea menționată, cea a geto-dacilor a continuat să mă preocupe şi astfel am ajuns la a doua ediție a cărții în 1998, iar în 2003 la cea de-a treia ediție, revăzută şi mult adăugită.*

Observând la Mircea Dogaru – în presă şi la radio – opinii, în acest

sens, aflate în discordanţă cu izvoarele istorice şi ştiind că se pregăteşte pentru o emisiune pe tema „formării poporului român“, împreună cu un coleg arheolog (geto-dacii nu erau „pe domeniul“ lui!), i-am dat cartea să o citească atent (ediţia a doua) şi să stăm de vorbă înainte de proiectata emisiune. Nu cred că a citit-o sau, poate, a citit-o în „diagonală“; emisiunea a avut loc şi Mircea a afirmat aceleaşi opinii în discordanţă cu izvoarele istorice. I-am reproşat. Şi-a apărat monopolul „adevărului“ şi de atunci „s-a dezlănţuit“ pe această direcţie, mai ales că din anul 2000 au început congresele de Dacologie. Desigur, îl irita faptul că problema nefiind pe „domeniul lui“ (el fiind medievist!), nu el este primul chemat.

Între timp (nu ştiusem!) Mircea fusese şcolit/îndoctrinat în Occident, pe linie U.E. şi N.A.T.O. şi chiar dacă scosese – cu alţi colegi – şi gazeta „Interesul naţional“ (se pare că n-au apărut mai mult de două numere), cred că nu s-a putut desprinde, ca şi alţii, de încorsetarea stalinistă în problema naţiunii.

Deşi i-am atras atenţia că în problema traco-geto-dacilor vine în contradicţie cu izvoarele istorice, nu înţelegeam de ce se „încăpăţânează“ să pună aceeaşi „placă“, parcă primită de undeva…

În mai 2003, la un simpozion omagial închinat Domnitorului Alexandru Ioan Cuza (la 130 de ani de la moartea acestuia), la care se pare că s-a autoinvitat, a venit să-şi „cânte“ din nou „placa“, fără vreo legătură directă cu tema simpozionului.

Cum se apropia cel de-al IV-lea Congres de Dacologie (19-20.06.2003), Mircea Dogaru a decis să deschidă, cu un ceas mai devreme, „corul“ denigratorilor – şi a găsit-o, bine „motivată“, pe doamna Aurora Inoan, directoarea „Revistei fenomenelor paranormale şi de astrologie“. Mircea i-a „furnizat“, împreună cu „CV-ul“ de autoapreciere, un material denigrator la adresa unei întregi istoriografii.

În „interviu“, Mircea Dogaru reia mai întâi o răfuială mai veche (ante 1989) a „iubitorilor“ de românism cu specialiştii care „îndrăzneră“ să afirme şi la români protocronismul pe anumite direcţii.

Discuţia o începuse, atunci, în revista „Luceafărul“, distinsul istoric literar Edgar Papu, susţinut ulterior de Mihai Ungheanu şi de alţii. Ştiinţific, era şi este o idee corectă, căci nu există naţiune să nu aibă ceva protocronist în istoria sa. Numai că „mandatul“ încredinţat şi atunci ca şi acum „iubitorilor“ naţiunii române nu permitea ca şi românii să fi avut ceva protocronist! Şi Mircea Dogaru, extinzând problema (după informaţiile lui) la întregul „lagăr socialist“, la specialiştii „loviţi“ de patima protocronismului, îşi permite o „zdrobitoare“ critică, retro, la adresa lor.

Pentru Mircea Dogaru, toţi protocroniştii de atunci şi din totdeauna erau şi sunt – „evident“! magister dixit – *nespecialişti, dar cu „aplomb habarnavist“, care ar fi ajuns să susţină că popoarele lor (român, maghiar, bulgar etc.), au „brevetat“ primii toate invenţiile lumii, chiar şi creştinismul, înainte de Iisus (aşa a citit Mircea Dogaru în materialele protocroniştilor!)…*

„Evident“, tot nespecialişti sunt şi cei care, după 1989, au revigorat istoriografia dacologică, pornind de la alţi mari „nespecialişti“, precum B.P. Haşdeu, Nicolae Densuşianu, Mircea Eliade, Vasile Lovinescu, Alexandru Busuioceanu şi alţii.

Acum, după 1989, le venise în sprijin o „echipă“ de români din SUA, în frunte cu dr. Napoleon Săvescu, ajungându-se – „extraordinar“! – chiar la ţinerea unor congrese de dacologie. Or, după Mircea Dogaru şi după alţii, realfabetizaţi, unor asemenea „nespecialişti“ le este interzis să se exprime într-o asemenea chestiune!

Şi primul „invitat“ să se „recunoască“ în seria „nespecialiştilor“, care a „îndrăznit“ să se uite şi în „ograda vecinului“, în care încă mai cresc „bălării“ staliniste, chiar dacă nenominalizat, sunt eu, profesorul de odinioară al lui Mircea Dogaru. Şi din discursul – mitralieră al fostului meu student reiese că eu aş fi utilizat conceptul de naţiune pentru „epoca în care hominizii încă nu se desprinseseră total de strămoşul comun cu maimuţa“. Vedeţi? În stadiul de alfabetizare în care se află acum, aşa am citit, aşa a buchisit fostul meu student în cărţile mele! În cărţile menţionate, din 1995, eu demonstrasem *integrarea traco-geto-dacilor în conceptul de* naţiune*, în pofida „viziunii“ staliniste care, din păcate, încă mai bântuie printre istorici. De la un asemenea individ te aştepţi în continuare la orice. De altfel, Mircea Dogaru o spune în fraza următoare, în care se arată iritat de faptul că (aşa cum relatam mai sus) am „îndrăznit“ să scriu o carte despre traco-geto-daci ca naţiune matcă din Spaţiul carpato-danubiano-baltic. Or – mă sfătuieşte fostul meu student - , eu să fac bine să stau „cuminte“ în „banca mea“, conştient că nu sunt altceva decât un biet „biograf al lui Tudor Vladimirescu“ (menţionez că în cărţile mele se numără şi monografia revoluţiei din 1821, ajunsă la a treia ediţie, în anul 2000).*

CONTINUARE ÎN PAGINA 30

ISTORIOGRAFIA ÎN DIMENSIUNEA ADEVĂRULUI DESPRE ROMÂNI

Românii şi vechea Europă. Afirmare şi constituționalitate

Astăzi, numărul etnicilor români din interiorul granițelor convenționale şi diaspora atinge cifra de aproape 35 de milioane. Şi totuşi, în pofida unor stări de criză politică social-economică, de războaie şi lipsa de unitate națională în atâtea secole după părăsirea Daciei de către cotropitorii romani şi alte lupte cu duşmanii cotropitori de mai târziu (maghiari, turci, tătari, polonezi), cultura universală a înregistrat nume româneşti de marcă în domeniul ştiințelor, literelor şi artelor, deşi ridicarea culturii naționale în epoci de stabilitate socială şi libertate politică este astăzi o realitate.

Ceea ce însă a lipsit în primul şi începutul celui de al doilea mileniu a fost unitatea statală şi națională. Idealul unității a prins contur mai ferm de la Mihai Viteazul încoace, timp de patru secole, spre o nouă Dacie ca în vremea lui Burebista.

Şi totuşi, adevărata Românie Mare (1 Dec 1918) este creația istorică a voinței neamului românesc care s-a unit cu Țara, truncheată de război prin hotărârile Sfaturilor Țării de la Chişnau - la 27 martie – 9 aprilie 1918, de la Cernăuți, la 15/28 nov, şi a Marii Adunări Naționale la Alba Iulia, la 18 nov-1 dec. Aşadar, România modernă a fost constituită la sfârşitul anului 1918. Recunoaşterea Unirii Transilvaniei şi Banatului s-a făcut prin Tratatul de Pace de la Trianon din 4 iunie 1920 (intrat în vigoare la 26 iulie 1921), iar a Basarabiei şi Bucovinei puțin mai târziu.

Că aceasta era o Românie naturală şi adevărată o recunoscuseră istoricii, cancelariile, diplomația europeană şi a Americii, care veneau să se implice în destinul vechiului continent. Şi apoi a venit anul de doliu românesc, 1940, când la 28 iunie au fost pierdute Basarabia şi Bucovina printr-o notă ultimativă ca urmare a Pactului secret Ribbentrop-Molotov, apoi la 30 august nordul Transilvaniei, prin dictatul de la Viena, la 7 septembrie, Cadrilaterul prin Tratatul de la Craiova.

Revenirea de scurtă durată, doar pentru trei ani a Basarabiei şi Bucovinei, a însemnat o împlinire parțială, aceste provincii româneşti fiind răpite din nou de Imperiul Bolşevic.

Doar Transilvania s-a întors la matca ei, eliberată prin jertfe de armata română. Aşadar, astăzi cei până la 13 milioane de români se află situați mai întâi în jurul României, prin obârşia comună traco-getă, ca şi noi, cei dinăuntrul granițelor, poporul născut din aceiaşi strămoşi şi întărit politic în țărişoare care au devenit România din 1918.

Aceasta este situația românilor din dreapta Dunării, din Valea Timocului şi Moravei, din Banatul Sârbesc şi Biharia ungurească din Slovacia şi Transcarpatic. Toți aceştia sunt mai mult sau mai puțin recunoscuți ca atare de statele din care fac parte: Bulgaria, Serbia, Macedonia, Albania, Croația, Ungaria, Slovacia, cu excepția celor din Grecia, unde constituția țării legiferează că „toți cetățenii aflați în interiorul granițelor țării sunt greci".

Cea de a doua categorie o reprezintă românii din Bucovina de Nord şi vechea Basarabie, şi ea împărțită în trei, încă de la sfârşitul anului de răpire 1940: Hotinul şi Herța trecând în Bucovina Ucrainei, Ismailul, Chilia, Cetatea Albă şi o parte din Tighina-Buceagul de odinioară-tot la Ucraina. În sfârşit, centrul Basarabiei a devenit Republica Moldova, stat recunoscut de la proclamarea lui de aproape toate țările lumii.

Astăzi dacă nu se pun probleme teritoriale în legătură cu frații de obârşia comună, traco-daco-geto, din sud şi apus, până atunci România şi Republica Moldova au interese comune privind Bucovina de Nord şi Basarabia de Sud, politica lor în aceste zone trebuind să se afirme în comun. Şi tot în acelaşi mod este necesar să se acționeze spre românii din alte zone ale Ucrainei, Țările Baltice, Rusia, Bielorusia, Uzbechistan, Tadjichistan până în Siberia.

În toate zonele din jurul României, românii sunt statornici pe pământuri, continuând existența strămoşilor lor de mii de ani.

După cum se ştie, România de astăzi nu mai este cea din 1918, ci o Dacie restrânsă în aşezările şi

reaşezările unei istorii tulburi, vreme de 2000 de ani. Mulți români trăiesc în afara granițelor în statele vecine, asigurându-şi continuitatea şi înveşnicirea pe locurile statornice ale străbunilor. De altfel, când nici unul din statele din jurul României de astăzi nu era constituit, nici Ucraina, nici Polonia, nici Slovacia, nici Ungaria, nici Serbia, nici Bulgaria, singurul vecin statornic era Marea Neagră, iar domnitorii Basarabi şi Muşatini se intitulau stăpâni ai pământului, până la sute de kilometri, mai ales spre Răsărit şi Nord. În condițiile actuale, când ambele state româneşti, România şi Republica Moldova, încearcă să se integreze în comunitatea statelor europene, problema libertății tuturor românilor din interiorul şi din afara granițelor, constituie drepturi naționale ale acestora, drepturi pe care nimeni nu le poate ataca, distruge şi eradica. Drepturile şi libertățile indivizilor au devenit trăsături dominante şi definitorii româneşti.

Problema libertății, limbii şi culturii şi prin acestea afirmarea progresului general al națiunii este de fapt conceptul de libertate care din planul universalismului moral ajunge la individualismul național, deci devin concret; românul din afara granițelor şi drepturile cei revin; românul ca individualitate socială supus legilor care guvernează societatea, dar nu robit şi neputincios în fața acestora.

Vitalitatea poporului român care continuă cu strălucirea secolelor trecute ne dă certitudinea că în condițiile de independență şi liniște o dată cu integrarea noastră în comunitatea economică şi culturală a popoarelor europene, vom prospera în realizări superioare în cultură şi creație.

Cunoaşterea istoriei vechi de la origini până astăzi a poporului român este necesară pentru a înțelege istoria etnică şi pentru a interpreta în adevărata lumină structura psihologică a românilor, dar şi capacitățile lor de creație materială şi spirituală, deşi condițiile social-politice specifice românilor de pretutindeni le dau acestora un statut diferit în unele state ale lumii.

Socotim de importanță primordilă noua orientare istoriografică prin recuperare a ceea ce documentația timpului poate oferi din trecutul îndepărtat, punând în lumină adevărata origine a poporului român aşa cum au identificat cei mai autentici reprezentanți ai adevăratei istoriografii a poporului nostru, indiferent de apartenența lor națională, fie români sau străini. O astfel de prezentare a istoriografiei poporului român nu trebuie rău judecată.

Istoria de astăzi trebuie să se deosebească de primele manuale, care se limitau la biografia domnitorilor, nepomenind mai nimic despre istoria noastră veche privind originea şi limba vorbită a românilor fără o idee lămuritoare asupra stării sociale şi morale, asupra originii obiceiurilor, prejudecăților, culturii, respectiv a tradițiilor care s-au transmis până astăzi.

Categoric şi cuprinzător, N.Iorga arată că munca istoricului este de a cerceta faptele în interdependența lor. Istoricul, chiar şi atunci când ar vorbi de cea mai neînsemnată parte din material, va trebui să aibă în minte marele sistem de viață solidar, unitar din care părțile fac parte.

•

Prof. MARIN RĂDAN (Ghimpați)

VIZIONAȚI !!!

PROGRAMUL DE TELEVIZIUNE „DACIA TV" .

PE CANALELE DE TELEVIZIUNE *QUEENS* CANALUL 57 QPTv LUNI SEARA: 9.00PM-10.00PM, MARȚI DUPĂ-AMIAZĂ: 3.00PM-4.00PM *MANHATTAN CANALUL 34* VINERI DIMINEAȚA: 11.00AM-11.30AM. Conținutul acestui program este pe gustul tuturor vârstelor şi preferințelor: muzică uşoară, muzică populară, momente vesele, informații politice şi economice din țară şi comunitatea româno-americană. Informații la telefon: (718) 361- 6451 e-mail : stefancelmareorg@aol.com

Studioul de televiziune DACIA TV, stă la dispoziția publicului pentru filmări şi editări de casete video, la evenimente deosebite cum ar fi nunți, botezuri, aniversări.

IMPORTANȚA MĂRTURIILOR POETULUI OVIDIU DESPRE LIMBA TRACO-GEȚILOR

Conf.univ.dr. G.D. Iscru

De la începutul secolului al XIX-lea, de la demonstrația pertinentă a învățatului Petru Maior, cuprinsă în dizertația sa asupra limbii, şi până azi, s-au adunat atâtea dovezi despre existența unei singure, străvechi şi puternice limbi în Spațiul carpato-danubiano-balcanic, încât a devenit pur şi simplu jenantă susținerea că o asemenea limbă a autohtonilor traco-geto-daci a putut să dispară, să se „topească" la „focul" romanizării, instalându-se în locul ei limba latină.

Şi, în fond, care limbă latină? Pentru că, aşa cum reieşise încă din demonstrația lui Petru Maior, la Roma şi în Imperiu se vorbeau două limbi latine: limba latină populară, *(„vulgară"), veche, „priscă", pe care o vorbeau oamenii de rând şi care nu era alta decât eventual o variantă locală a limbii aduse în vremuri imemoriale de* roiurile *venite din Spațiul carpato-danubiano-balcanic, şi limba latină cultă – o creație artificială, „academică", special alcătuită pentru aristocrați, demnitari şi cărturari (scriitori, jurişti, etc.), ca şi limba elină, de altfel, limbi create pentru ca respectivii să se detaşeze de poporul de rând („vulg") şi pe această cale. Jenantă constatare pentru demnitatea umană! Această „dedublare lingvistică" s-a realizat şi mai târziu în Spațiul european, cel puțin în cazurile limbilor franceză şi germană, aşa cum a demonstrat dl. Gabriel Gheorghe, deschizând o pistă foarte interesantă de cercetare.*

Recent (1995), cercetătorul aromân C.B. Stefanoschi, într-o lucrare tradusă în româneşte de dr. Ion Cardula, a demonstrat şi a concluzionat că „limba armână – macedoneană (de fapt este vorba de un grai *armân, n.n. G.D.I.) este cea mai curată şi cea mai veche din Europa", neschimbată, în esență, față de* limba strămoşilor traco-daci – *afirmație care se poate extinde, cu atât mai mult, asupra a ceea ce dl. Gabriel Gheorghe numeşte* limba română arhaică. *Demonstrația d-lui C.B. Stefanoschi îi permite acestuia şi concluzia, acuzatoare în fond, că* „latinizarea poporului armân (de fapt, parte a națiunii române, *n.n. G.D.I.),* este o improvizație, un mare neadevăr *care a fost inventat în perioada Renaşterii şi Umanismului şi adoptat de oamenii de ştiință"; este, figurat spus,* „o casă fără temelii*".*

Problema se pune în aceiaşi termeni şi pentru partea cucerită de Imperiu în Dacia nord – dunăreană, ca şi pentru litoralul pontic stăpânit de geți. Poetul Publius Ovidius Nasso, exilat la Tomis (8-17 d.Hr.) este cel mai important „martor" care ne atestă limba unică a traco-geto-dacilor şi forța ei extraordinară de asimilare a altor limbi ***cu care aceasta venea în contact. El*** **depune mărturie de la fața locului*!* „În jurul meu glăsuiesc aproape numai graiuri tracice şi scitice" – *arată el. Aci, la Tomis, unde „barbarii" geți erau la ei acasă, fără teamă de soldații romani (ausoni),* nu era*, între „barbari " desigur,* „nimeni care să asculte cu urechile lui vorbe latineşti", *căci* „barbarii nu cunosc limba latină" – *evident, latina cultă, latina în care scria, el şi semenii lui, poeții, latina învățată la şcoală, din cărți, din gramatici, o limbă necunoscută nici de „romanul" de rând. Grecii întemeiaseră colonia Tomisului în sec. IV î. Hr., iar Ovidiu „transmite", de la începutul sec. I d.Hr., de pe* țărmul „care ține mai mult de geții nedomoliți", *că „limba greacă a fost învinsă de limba getică", astfel încât* la puțini dintre ei *(dintre locuitorii Tomisului, între care mulți greci, desigur, în vorbirea curentă, în oraş, unde aveau acces şi „barbarii"!, n.n., G.D.I.)* se mai păstrează urme ale limbii greceşti". Limba greacă – *explică Ovidiu* – „a devenit şi ea barbară din pricina accentului ei getic". *În mulțimea* din oraş „nu-i nimeni care întâmplător să ştie latineşte şi care măcar să poată

rosti câteva cuvinte*“ (în latină, n.n.). El însuşi, Ovidiu – şi pentru aceasta îşi cere iertare Muzelor! – se vede nevoit să vorbească „de cele mai multe ori după obiceiul sarmatic“ – care nu putea fi altul decât vorbirea în limba geţilor, adevăraţii stăpâni ai ţărmului. Mai mult încă, continuă Ovidiu, „din cauza dezobişnuinţei îndelungate, chiar mie-mi vin cu greu în minte cuvinte latine“ şi nu se îndoia că în „cărţulia“ pe care o scrisese „s-au strecurat multe (cuvinte, n.n) din limba barbarilor; nu-i vina omului, ci a locului“ – se scuza poetul. Ovidiu învăţase între timp limba geţilor – evident, limba vorbită de poporul de rând! – care la început nu-i plăcuse, dar încă mai vorbea uneori prin semne cu „barbarii“ care nu înţelegeau limba sa. „Eu sunt aici barbarul – *spune Ovidiu–*, căci nu sunt înţeles de nimeni; când aud cuvinte latineşti, geţii râd prostește“. *Peste tot sunt numai „barbari cu glasul lor sălbatic“. Şi poetul recunoaşte singur:* „Eu însumi am impresia că m-am dezvăţat de limba latină, căci am învăţat să vorbesc limba getică şi sarmatică“. *De aceea, revoltat pe sine însuşi, ca orice poet, temperamental, „scriu şi ard în foc cărţile pe care le scriu“.*

Aprecierea supremă asupra forţei de asimilare a limbii getice, Ovidiu o face în aceste versuri: „Dacă cineva l-ar fi aruncat în această ţară pe Homer însuşi, / credeţi-mă, şi el ar fi devenit get**“.**

Între timp, găsindu-şi un confrate într-ale poeziei printre aceşti „sălbatici“, pe Cotys, fiu şi moştenitor de rege trac (tracii odrizi, n.n.), apoi rege el însuşi, i-a citit poemele, scrise în limba getă *(deci, un* trac *scria în* limba getă*, căci, de fapt, aveau aceeaşi limbă, n.n.) şi i-au plăcut foarte mult. Aprecierea este elogioasă: „O, Cotys, urmaş demn al părintelui tău, / poeziile tale sunt o dovadă; dacă ai îndepărta de pe ele numele tău / aş spune că nu le-a compus un tânăr trac. / În acest ţinut Orfeu nu mai este singurul poet, / iar ţara bistoniană (Tracia, n.n.) este mândră de talentul tău“. Iată, deci, că limba „barbară“ a geţilor, între timp învăţată de Ovidiu, era elogios apreciată de un* preţuitor *profesionist al limbii poetice, iar comparaţia cu Orfeu nu mai suportă comentarii. Uitând, prin poezie, de semenii „sălbatici“ ai poetului trac, Ovidiu îl roagă pe „cel mai blând dintre tineri“ să facă în aşa fel ca ţara acestuia „să fie prielnică exilului meu“. Elogiindu-l, Ovidiu îl compară pe Cotys cu Orfeu, simbolul spiritualităţii tracice – simbol „confiscat“ de cele două mitologii şi literaturi „clasice“ ale antichităţii, greacă şi latină!*

*Poate din poezia lui Cotys, Ovidiu a îndrăgit limba traco-geţilor, astfel încât, o spune singur, „*am devenit aproape un poet get*“. Şi dacă el însuşi o spune, unii literaţi români chiar au început să-l numească „primul poet get“. Deşi n-ar fi primul, reţinem aprecierea ca atare. Pentru aceasta, lui Ovidiu îi era ruşine de ai lui, dar le mărturisea că deja „*am scris o cărţulie în limba getică*“. Mai mult, în versurile scrise, „*cuvintele barbare au fost aşezate după ritmul versurilor noastre*“, deci în metru latin. Şi aici, Ovidiu ne oferă surpriza surprizelor: aceşti „barbari“ şi aceşti „sălbatici“, chemaţi să le recite versurile scrise în limba lor, s-au dovedit a avea* simţ estetic*. Surpriza a fost pentru el: nu-i crezuse, desigur, capabili pe „barbari“ chiar şi de simţ estetic! Ei, bine, spune Ovidiu,* versurile „le-au plăcut“ *– şi le-au plăcut atât de mult, reţinuse el, încât îşi permite şi le sugerează alor lui chiar să-l felicite pentru succesul obţinut. Mai mult, îi informează că „*am început să am faimă de poet printre neomenoşii geţi barbari“. *Prejudecata nu-l părăsea pe poet, deşi „geţii barbari“ îi dovediseră şi alte sentimente alese: „*au plâns de suferinţele mele“ *– constatase el într-o împrejurare; şi încă mai constatase că „*pe acest ţărm*, decât care altul mai sălbatic nu-i,* numele prieteniei mişcă inimile barbarilor*“. Şi după ce un bătrân i-a ţinut o sensibilă vorbire, le atrăgea atenţia alor lui, în Italia: „Ce trebuie să faceţi voi, cei născuţi în cetatea ausonică/Dacă* astfel de fapte îmblânzesc pe geţii sălbatici?*“. Dar când geţii veniţi la „recital“ – având la ei nelipsitele tolbe cu săgeţi! – au înţeles şi mesajul politic al versurilor – Ovidiu adusese laude împăratului roman! –, iarăşi o spune el, „*toţi au dat din cap şi şi-au mişcat tolbele pline“ *(pline de săgeţi, n.n.). Deci, „zăngăneau armele“, ca* semn de supărare*! Iar unul dintre ei chiar i-a spus direct: „*Deoarece scrii astfel de lucruri despre împărat, ar fi trebuit să fii trimis înapoi sub stăpânirea împăratului*“. Nu le plăcuse geţilor, prin urmare, mesajul politic al versurilor. Poate, supărat pentru această „atitudine“ din final, a geţilor, rămânând cu sine însuşi, poetul îşi va fi aruncat în foc „cărţulia“ scrisă în limba geţilor – sincer, spre marea părere de rău a „strănepoţilor“, de atunci şi până azi şi continuu.*

•

P O L E M I C I

(CONTINUARE)

În acelaşi „stil ştiinţific“ se „dă“ Mircea Dogaru şi la alţi „specialişti“, lăsând pe cititor să tragă concluzia că numai el, Mircea Dogaru, rămâne singurul specialist în toate, gata să „mitralieze pe toţi cei care-i intră în raza de bătaie a logoreei sale.

Astfel, după ce a făcut „curăţenie“ în jurul său – precum puiul de cuc în cuibul păsării-gazdă, în care Doamna lui Mamă l-a depus ca ou şi a fost hrănit de biata pasăre până ce i s-a întărit „vâna“! -, numerele următoare ale revistei amintite, de pe soclul pe care l-a autoedificat, Mircea Dogaru începe să ne „povestească“ el, singurul specialist, cum a „curs“ istoria mai veche şi mai nouă.

*

Noi ştim că în domeniul dacologiei încă există mult amatorism, ca şi în alte domenii. Dar el vine, de regulă de la oameni care, cu bună credinţă, vor să repare câte puţin acolo unde Academia şi Universitatea au greşit şi greşesc fundamental. *Treptat însă, unii dintre aceşti amatori se vor retrage, rămânând buni audienţi, alţii vor putea să ajungă la performanţe! Problema implicării autodidactului într-un alt domeniu decât al său o rezolvase, de altfel, de mult, „nespecialistul“ Mircea Eliade, după o gafă impardonabilă a marelui arheolog Vasile Pârvan (micimile oamenilor mari!...). În plus, menţionez că în Occident există o preocupare deosebită pentru autodidacţi, pentru ai ajuta să ajungă mai repede la performanţe. S-a editat chiar o Enciclopedie a autodidactului. Ce vrea Mircea Dogaru de la noi în plină epocă a cercetării interdisciplinare-integrate, să le „taie aripile“?*

Mai ştim însă că istoria, ca ştiinţă şi ca disciplină didactică, a fost chinuită continuu, chin amplificat în regimul comunist ca şi în cel postdecembrist, pentru că această ştiinţă şi disciplină didactică, exprimând adevărul, deconspiră/ decodifică pe ticăloşi, mai ales pe trădătorii de Neam şi de Ţară. Ştia şi Mircea Dogaru aceasta. Dar acum?... Cui foloseşte acest „bombardament“ concertat asupra dacologiei, această negare a evidenţelor? Pentru noi, deja, aceasta este o întrebare retorică! Dar dumneavoastră aveţi un răspuns, domnilor „bombardieri“?

Cred că e oportun să reproduc aici o definiţie a istoriei, mai exact a ştiinţei istorice dată de un profesor român din secolul 19,de la colegiul Sf. Sava (Simeon Marcovici): „Istoria ţine în mâna ei cumpăna dreptăţii, cu care, cumpănind faptele fieştecăruia, slăveşte pe eroi, iar pe mormântul tiranilor scrie cu sângele popoarelor blestemul veacurilor!“ Acum înţelegeţi de ce „s-a tras şi se trage“ în istorie ca ştiinţă şi ca disciplină didactică din toate poziţiile şi cu toate tipurile de arme.

Dacă, în problema discutată, Mircea Dogaru nu are o motivaţie ştiinţifică - şi nu are, categoric! -, atunci (cunoscându-i felul de a fi), - „Te cunosc Mircea mai bine decât îţi închipui tu!“- la actualul Mircea Dogaru poate fi ori un orgoliu exacerbat (că nu el este „în faţă“ şi în acest domeniu!), dar poate fi şi o altă *motivaţie.*

Aşa a trecut Mircea Dogaru, după părerea mea, pe altă „baricadă“ decât aceea a adevărului ştiinţific şi a interesului naţional, în problema crucială *şi atât de sensibilă a „formării poporului român“. Şi, pentru a-şi „culca la pământ“ preopinenţii, le-a pus şi le pune în „cârcă“ aberaţii pe care o minte sănătoasă, de pe poziţia cercetătorului ştiinţific, nu poate să le gândească. El poate fi utilizat acum împotriva oricui, dacă utilizatorul va şti în continuare cum să-l „gâdile“ la orgoliu sau cum să-l intereseze.*

Păcat! Fostul lui profesor, el însuşi denigrat (în modul în care s-a arătat, absolut condamnabil!), speră ca istoricul Mircea Dogaru să-şi revină din rătăcirea *în care se află. Persistenţa în această rătăcire ar deveni diabolică, malefică pentru ştiinţa istorică şi pentru interesul naţional.*

•

Conf.univ.dr. G. D. Iscru

**** Răspuns la „interviul“ lui Mircea Dogaru din nr.71/27.05-2.06.03, din „Revista fenomenelor paranormale şi de astrologie“.***

Această pagină, poate, nu are nimic în comun cu realitatea, dar dacă are noi nu avem de ce să ne supărăm…

GURA LUMII SLOBODĂ

Un personaj omniprezent al rubricii de noastre şi-a dat iarăşi arama pe faţă. Devenit celebru după ce a afirmat în public faptul că dacii au învăţat limba latină de la romani în băile romane de la Ulpia Traiana, personajul cu pricina mai zilele trecute a slobozit pe gură nu un porumbel, doi aşa cum mai fac şi alţii, ci un stol întreg de ciori croncănitoare şi urât mirositoare. Şeful său suprem în materie de cultură i-a vizitat şantierul pe care-şi duce veacul de ani de zile, încercând să terfelească şi să minimalizeze tocmai inegalabila cultură a strămoşilor daci. Primind vestea că de acum înainte nu va mai zburda în voie prin amfiteatrul roman, şi că va trebui să împartă gloria descoperirilor cu alţi specialişti veniţi de dincolo de Carpaţi, sinistrul personaj s-a făcut negru de supărare şi a început să îndruge vrute şi nevrute. Şi cum suntem în luna lui cuptor şi căldura de afară înfierbântă mintile, amestecând cele două motive este uşor de imaginat motivul pentru care ciorile au năvălit din gura sa într-un asemenea avânt. Cu un dispreţ bolnăvicios şi cu o ură patologică, vestitul istoric spune că romanizarea în Dacia nu a avut cum să dureze 165 de ani din moment ce imediat după cucerire romanii şi-au cărat cu ei şi au aşezat de-a lungul drumurilor o mulţime de statui de zeităţi ale imperiului, interzicând totodată băştinaşilor orice apropiere de zeităţile autohtone. Astfel, romanizarea Daciei s-a făcut în nu mai puţin de… (Alo salvarea, veniţi urgent, avem un caz grav) 20 de ani.

Aţi citit bine nu e greşeală de tipar, nu lipseşte nici un zero, doar douăzeci de ani le-a trebuit romanilor să creeze o nouă Dacie, cea romană. Ca întărire a celor spuse magicianul istoriei noastre îşi pune întrebarea cum puteau face dacii negoţ cu romanii, cum se puteau ei angaja în minele de sare sau de aur dacă nu ştiau o boabă din limba latină? Bravos naţiune, dacii cel mai tâmpit popor al antichităţii, văzând pe marginea drumului puzderia de Iovişi şi de Iunone, l-au lăsat de izbelişte pe Zamolxe al lor şi iute s-au închinat noilor idoli. Iute au dat fuga la casele lor sau, mă rog, la bordeie, aşa cum susţine istoricul nostru, şi au trasat sarcină femeilor, ca în cel mult douăzeci de ani, să facă ce ştiu pentru a se încrucişa cât mai repede cu Iusuf sirianul şi Hans germanul am vrut să spunem coloniştii romani, şi să umple pământul după porunca supremă cu noul popor român. După cele auzite, oricine ar fi reacţionat încercând să lămurească lucrurile într-un fel sau altul. Prezenţi la masa la care perora oracolul de la Ulpia, am fi sărit şi noi în sus la auzul unor astfel de inepţii, dacă imediat nu am fi aflat din aceeaşi sursă motivele pentru care mintea sa debitează asfel de enormităţi. El însuşi a declarat că este o victimă a invaziei sovietice. În 24 august 44 după ce ascultase la radio discursul regelui Mihai şi după ce talpa roşie se abătu vertiginos pe teritoriul vechii dacii, mama Domniei sale, însărcinată şi înspăimântată l-a născut cu două săptămâni mai devreme pe cel ce avea să devină cel mai mare roman al României postbelice.

Şi dacă ne gândim bine această naştere a fost deosebit de inspirată dacă avem în vedere că ruşii au stat peste noi tot cam 20 de ani, iar istoricul nostru ar fi ajuns să descopere nu băile romane ci mumia lui Lenin sau pantoful prinţesei Anastasia.

Cum? Nu recunoaşteti personajul? Este acelaşi care nu cu mult timp în urmă a semnat descărcarea de sarcină arheologică pentru nişte aventurieri în căutare de aur, consfinţind astfel începutul sfârşitului pentru ceea ce a reprezentat până nu de mult una din cele mai importante mărturii ale istoriei noastre. Nici acum nu-l recunoaşteţi? E acelaşi care… dar mai bine să nu vă spun acum, ci într-un număr viitor.

Malus Dacus

DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY, INC

Extras din STATUT

2. Descriere

Organizaţie culturală ce desfăşoară activităţi cu caracter cultural-ştiinţific, pe principii pluridisciplinare şi nu este afiliată nici unui partid politic. Formele principale de manifestare ale acestei organizaţii vor fi conferinţe publice şi simpozioane, deschise profesioniştilor şi neprofesioniştilor şi prin editarea paginii web: www.dr-savescu.com/dacia

3. Scop şi obiective

Organizaţia îşi propune să iniţieze şi să desfăşoare, prin forme legale de comunicare ale mass-media, următoarele activităţi pentru a readuce în drepturile ei adevărata istorie a poporului daco-român:

- activităţi de cercetare, ocrotire şi promovare a limbii şi istoriei străbune în toate regiunile ţării, precum şi în comunităţile daco-româneşti din afara graniţelor, folosind izvoare referitoare la daci, vlahi şi români;
- activităţi de cinstire a marilor valori din trecut, care au exprimat unitatea spirituală a Daciei antice, cu prioritate a marilor personalităţi uitate sau încă neintegrate la locul potrivit în cartea istoriei şi de limbă a poporului daco-român;
- activităţi de păstrare şi de perpetuare a marilor comori materiale şi spirituale prezente în vatra satului daco-român, ca: etica familiei ţărăneşti, obiceiuri de viaţă, datini, credinţe, folclor, port etc;
- activităţi de afirmare şi susţinere a realizărilor tehnico-ştiinţifice încă necunoscute ale strămoşilor noştri daci şi neintroduse în circuitul universal, cum sunt: construcţii, metalurgie, medicină, astronomie etc;
- activităţi de ocrotire a valorilor universale ca: monumente, toponomie, embleme, simboluri din vatra Carpato-Pontico-Dunăreană, împotriva poluării, denigrării şi falsificării;
- acordarea de premii anuale sub formă de diplome sau alte moduri de stimulare pentru cei interesaţi în readucerea din negurile timpului a adevăratei noastre istorii, a istoriei Daciei.

4. Sediul Central al Societăţii se află la:

21-26 Broadway, L.I.C.NY
11106, USA
Tel.718267-7965
Fax.718728-7635
E-mail: dacia@dr-savescu.com

5. Mijloacele financiare ale societăţii vor fi obţinute prin donaţii şi cotizaţii ale membrilor.

6. Structura organizatorică este formată din: un preşedinte şi şase directori, şase consilieri, şase cofondatori.

DORIŢI SĂ PRIMIŢI ACASĂ CU REGULARITATE PUBLICAŢIA NOASTRĂ ?

NIMIC MAI SIMPLU !

Pentru a vă abona la publicaţia DACIA MAGAZIN, trimiteţi prin mandat poştal suma de 180.000 de lei, pe adresa Daniela Gridan 2600, Orăştie, Piaţa Victoriei, nr. 20, cu menţiunea „abonament Dacia Magazin". Astfel veţi primi la adresa indicată pe mandatul poştal în spaţiul destinat corespondenţei 12 numere din Dacia Magazin.

ADEZIUNE

Data:

Numele:

Prenumele:

Adresa:

Tel./Fax.:

E-mail:

Născut(ă)în:

La data

Profesia:

Am luat cunoştinţă de prevederile statutului societăţii şi doresc să devin membru al acesteia.
Declar că nu voi angaja oficial societatea din iniţiativă proprie.

DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY

Dr. ***NAPOLEON SĂVESCU***
Fondator, Preşedinte
Pr. ***THEODOR DAMIAN***
Director
Ing. ***FLAVIU RIŢIU***
Director
Ing. ***MARIUS SPRINCEANĂ***
Director Tehnic
Dr. ***NICK STOIAN***
Director Relaţii Publice
Jud. ***TUDOR PANŢIRU***
Fost Ambasador al Moldovei la U.N., International Legal Counceler
Ing. ***ANDREI VARTIC***
Director, Fondatorul Institutului Civilizaţiei Dacice - Chişinău
Gen. ***NICOLAE SPIROIU***
Prim Consilier
Dr. ***LUCIAN DAJDEA***
Consilier, Relaţii cu Comunităţile Daco-Româneşti
TIBERIU FRAŢILĂ
Consilier, Relaţii Publice
PhD. ***MARIA MARINESCU***
Secretar General
Av. ***DAN DIMA***
Consilier Legal
Dr. ***VICTOR SUCIU***
Consilier Financiar

PATRONI-2002
Dr. ***DAN CIMPONERIU***
Dr. Ştiinţe Economice
GEORGE PĂUNESCU
Dr. ***MIHAIL RUDEANU***
Ing. ***LUMINIŢA SAVA***
Dr. ***NICK STOIAN***
Ing. ***ELIAS WEXLER***